

ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΙΜΑ ΜΑΣ

ΕΓΚΛΗΜΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΛΗΣΤΕΥΕΙΣ ΜΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑ
ΕΓΚΛΗΜΑ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΙΔΡΥΕΙΣ ΜΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑ

σουν ένα καινούριο όνομα στην καλπάζουσα εξαθλίωση των βιομηχανικών χωρών: Τέταρτος Κόσμος. Ένας κόσμος δηλαδή σχεδόν αόρατος, σχεδόν ανύπαρκτος, κρυμμένους έντεχνα πίσω από τους ευαλιστερούς ουρανοξύστες των πολυεθνικών. Ένας κόσμος κάτω ακόμη κι απ' τον Τρίτο, γιατί γι' αυτόν δεν μιλά σχεδόν κανένας.

Η ταξική συγκρότηση της κοινωνίας είναι αόρατη μόνο για 'κείνους που αρνούνται να την δουν. Μια ματιά στο χάρτη της Αθήνας μπορεί να πείσει: το 1/10 του πληθυσμού καταλαμβάνει το 1/4 της πόλης. Το κατά κεφαλή ΑΕΠ -χωρίς να συνυπολογιστεί σ' αυτό το 10% έως 20% επιπλέον της παραοικονομίας- υποτίθεται ότι θα έπρεπε να αντιστοιχεί σε ετήσιο εισόδημα 2.000.000 δρχ. για κάθε άντρα, γυναίκα και παιδί (8.000.000 δρχ. για μια τετραμελή οικογένεια). Το 40% του πληθυσμού της Δραπετσώνας έχει ταλαιπωρηθεί τουλάχιστον μια φορά από αναπευστικές λοιμώξεις (κι όμως κανένας στην Εκάλη). Το 20% του συνολικού πληθυσμού της χώρας είναι λειτουργικά αναλφάβητοι. Και το 99% των φυλακισμένων δεν έχει τελειώσει τη στοιχειώδη εκπαίδευση -η συντριπτική πλειοψηφία εγκατέλειψε το σχολείο πριν από την τρίτη δημοτικού. Γιατί να είναι παράξενο, όταν δύο χρόνια πριν μοιραζαν σισούπιο στο Λαύριο -πενήντα χρόνια μετά την κατοχή;

Τελικά, στον αντεστραμμένο καθρέφτη που παρουσιάζει η εξουσία στην κοινωνία, μόνο η πραγματικότη-

τα δεν προβάλλεται. Η ίδια η κατάσταση των πραγμάτων καταδεικνύει το διαρκές έγκλημα της εξουσίας ενάντια στην κοινωνία. Αυτό, εξάλλου είναι και το μόνο έγκλημα που δικαιώνει την ίδια την έννοια της λέξης, το μόνο έγκλημα για το οποίο αξίζει να μιλήσουμε. Η δυαδική φύση της κοινωνίας σημαίνει ότι ελάχιστοι εξουσιάζουν και πάρα πολλοί εξουσιάζονται, ελάχιστοι ευημερούν και πάρα πολλοί -στην καλύτερη περίπτωση- απλώς επιβιώνουν, δουλεύοντας 8 ώρες την ημέρα, πέντε μέρες την εβδομάδα επί 35 χρόνια -ή περισσότερο. Τα εγκλήματα της εξουσίας έχουν ιστορικά, πολιτικά και κοινωνικά χαρακτηριστικά. Κι ακόμα έχουν όνομα: ταξική κοινωνία, ατομική ιδιοκτησία, μισθωτή σκλαβιά. Κι ό,τι η εξουσία παρουσιάζει σαν έγκλημα ενάντια στην ιδιοκτησία είναι οι συνειδητές ή ασυνειδητές, οργανωμένες ή ανοργανωτές, προσωπικές ή συλλογικές προσπάθειες των ανθρώπων να ξανακατακτήσουν τον κόσμο με βάση τις δικές τους ανάγκες. Και παρόλο που πολλές φορές αυτές οι προσπάθειες είναι στρεβλές, κάποιες φορές κατορθώνουν να συναντηθούν με τη συνείδηση, ν' αποκτήσουν εξεγερτικό χαρακτήρα και να γίνουν επαναστατικό πρόταγμα.

Πέρα από τους μύθους, η εξέγερση

Χτίζουμε τον κόσμο κι όμως δεν μας ανήκει. Δουλεύουμε σαν σκλάβοι και τον μόχθο μας τον καρπώνο-

νται άλλοι. Υποτίθεται, ότι εμείς αποφασίζουμε κι όμως μαθαίνουμε τις αποφάσεις τελευταίοι. Πεινάμε και τα αγροτικά προϊόντα θάβονται στις χωματερές. Μένουμε άνεργοι κι όμως όσοι εργάζονται αναγκάζονται να δουλεύουν όλο και περισσότερο για όλο και πιο λίγα. Ζούμε σε μια τεχνολογικά υπερπροηγμένη εποχή και τα προβλήματα πολλαπλασιάζονται. Είναι από τις λίγες στιγμές στην ιστορία που υπάρχει τόσο πλούτος για τόσο λίγους. Ποτέ πριν δεν υπήρχαν τόσες δυνατότητες και τόσο ανθρώπινη δυστυχία.

Η κυριαρχία δεν θα μπορούσε να δημιουργήσει τους εφιάλτες της στηριγμένη μόνο στη στρατιωτική ισχύ, στο αστυνομικό κράτος και στην καταστολή. Πάνω απ' όλα χρειάζεται να καλλιεργήσει μια πλαστή συνείδηση και μύθους που καθιστούν την ύπαρξη της απαραίτητη.

Συνέχεια στη σελίδα 4

ΠΕΙΝΑ, εξαθλίωση, πόλεμος είναι η πραγματική εικόνα του κόσμου μας. Είναι η μοίρα στην οποία καταδικαστήκαμε ήδη από τη γέννησή μας, φυλακισμένοι σε μια κοινωνία-στρατόπεδο συγκέντρωσης, απρόσωπη μάζα και αναλώσιμο υλικό σαν εργατική δύναμη ή σαν κρέας για τα κανόνια. Είναι η πρώτη ύλη για τα θησαυροφυλάκια, τα οπλοστάσια και τις κυβερνήσεις όλου του πλανήτη. Είναι το αντίτιμο της ταξικής κοινωνίας στην οποία ζούμε.

Η ταξική κοινωνία είναι το διαρκές έγκλημα της εξουσίας ενάντια στην ανθρωπότητα. Είναι το ολοκαύτωμα που έχουν εξαπολύσει μερικές χιλιάδες ενάντια σε πέντε δισεκατομμύρια. Είναι η καταδίκη της συντριπτικής πλειοψηφίας των λαών να διαλέξουν ανάμεσα στον θάνατο από την πείνα και στον θάνατο από τον πόλεμο. Είναι οι τάφοι 40.000.000 παιδιών κάθε χρόνο. Είναι οι βύλλες του Μπέμπερλυ Χιλς και τα στρατόπεδα συ-

Πέρα από τον Τρίτο Κόσμο: Ο Τέταρτος

Πίσω από τους 12 νεκρούς της Petrola, πίσω από τα 50.000 εργατικά ατυχήματα κάθε χρόνο, πίσω από τις μακριές σιερές των ανέργων, πίσω από τους ζητιάνους στο δρόμο, πίσω από τις παραγκουπόλεις της Ελευσίνας, κρύβονται τα συρματοπλέγματα μιας ταξικής κοινωνίας. Στην Ελλάδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στην Ελλάδα της Συνθήκης Σένγκεν, στην Ελλάδα του Πρώτου -του ανεπτυγμένου- Κόσμου, το υαλί της ευημερίας έχει ραγίσει πολλά χρόνια τώρα. Και οι κοινωνιολόγοι αναγκάστηκαν να δώ-

ΦΤΟΥ ΣΑΣ ΑΛΗΤΕΣ! για την "κινηματογραφική σύλληψη" της Τρίτης

Η ΔΗ ΜΕ ΤΗΝ ΕΞΟΔΟ των δύο νέων από την τράπεζα είχε σπεύσει τραπεζικός υπάλληλος σε κοσμηματοπωλίσια διπλανού καταστήματος να της πει να χτυπήσει τον συναγερμό, κάποιος άλλος είχε ακινητοποιήσει ώρα πριν το όχημα όπου θα επέβαιναν οι "υπόπτοι-αφού φορούσαν μπουφάν μέσα στην κάψα", ένας τρίτος σημάδευε με το ανα χείρας κυνηγετικό του όπλο τον κρόταφο του ανθρώπου που του ζήτησε βοήθεια για να ξεφύγει, κάποιος άλλος κινηματογραφούσε ηδονικά ένα πεντάλεπτο δημοσιογραφικής επίδειξης. Άλλοι γνωρίζονταν μεταξύ τους, άλλοι όχι, μα βρέθηκαν όλοι τόσο, μα τόσο κοντά στήν οντότητα το πανηγύρι της ντροπής. Ερασιτέχνες δήμιοι, ερασιτέχνες μπάτσοι, λειαινώντας το έδαφος για να δράσουν οι επαγγελματίες. (Δεν ξέρω αν απλώς παράκουσα και ένα ηχητικό εφέ στο χαστούκι στων 8.30 από τον ANTENA ή αν πράγματι το βάλανε).

Ποιος είναι αυτός ο χορός που σέρνουν μαζί ο τυπογράφος, ο μπακάλης-κυνηγός, οι αυτοπτεες μάρτυρες, ο εκτός υπηρεσίας μπάτσος, η κοσμηματοπωλίσια, ο φύλακας της τράπεζας; Ποι-

ος είναι αυτός ο εσωτερικός ρυθμός της αστυνόμευσης στην τέλεια εναρμόνιση των κινήσεών τους μέχρι να επιληφθούν μπάτσοι, δικαστές, δημοσιογράφοι;

Τι ήθελαν να σώσουν οι "πολίτες" που τροφοδότησαν τα ανατριχιαστικά ενσταντάνεφ αφού εξαργύρωσαν με δημοσιότητα την ετοιμότητά τους του έντιμου εκτελεστή του καθήκοντος; τους ιδιοκτήτες της τράπεζας από την απώλεια του ποσού των καλυμμάτων της σαλοτραπεζαρίας τους, ή το γόητρο της ελληνικής αστυνομίας; Ή μήπως ήθελαν να σώσουν τα χρηστά κεφαλαιοκρατούμενα ήθη της πατρίδας και της οικογένειας, (ναι, αυτές τις δικαιολογίες κοινωνίας), που γενικώς και αορίστως απειλούνται, από τις εισβολές σε τράπεζες, (όσο κι αν αυτές εμπνέουν και το ένοχο δέος, από τους ίδιους "πολίτες", όταν γίνονται αλλού); Ή μήπως ήθελαν να σώσουν τον ύπνο τους τον ίδιο από το φόβο ότι τους παρακολουθούν, ότι τους παρακολουθούν τα media με τις κουνημένες αυθεντικές λήψεις, με τα δελτία της "αληθινής ζωής" και τα παράσημα της "αληθινής ανδρείας", τα media

που είναι πια η αληθινή ψυχή της σιωπηλής πλειοψηφίας, ο μόνος κώδικας που εμπιστεύεται, ο μόνος τόπος καταξίωσης της μοιραίας κουτοπονηριάς της; Τι ήθελαν να σώσουν όλοι αυτοί που περιμένουν την κατάλληλη ευκαιρία να αποδείξουν τι έχουν πραγματικά να χάσουν;

Στα παρασκήνια της "κάθαρσης" όλων των "πολιτών" που ευγενικά συμμετείχαν στο δελτίο, όπου το βλέμμα αποκτά νόημα μόνον αντικρύζοντας τον εαυτό του, αυνανιστικά, να τα, τα αιμοβόρα φαντάσματα της αγγελικής τους ηθικής, κρῶζοντας χαϊρέκακα κοιτάζτε μας πώς τώρα πλέκουμε τον κοινωνικό ιστό. Κορδώνοντας την καχεξία τους σε μια ομόφωνη δοξολογία του θανάτου, μέσα από τις αδελφότητες ενός μίσους που σέβεται θρησκευτικά μια τράπεζα και παθιάζεται δόλια με την υπέρ πίστεως αυτόδικη καταστολή.

Φτωχίστε, αλήτες. Για όλες τις στιγμές που είστε σιωπηλοί, για όλες τις στιγμές που τελικά αποφασίζετε για την τύχη κάποιου που έπεσε στα χέρια σας. Να τα, τα καλογυαλισμένα αντανάκλαστικά μιας σάπιας κοινωνίας.

Λ. ΟΕΙΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ ΚΑΒΑΛΑΣ

11 χρόνια αντίστασης

Το πρόσφατο δεκαήμερο εκδηλώσεων στην Καβάλα ήρθαν να επικυρώσουν τα εντέκατα γενέθλια του Στεκιού. Ένα πείραμα αυτοδιεύθυνσης και αντίστασης από το παρελθόν για το μέλλον...

Σελ. 2

ΣΕΙΣΜΟΙ

Είμαστε όλοι σεισμόπληκτοι

Τα κέρδη και η «αναπτυξιακή πολιτική» χτίσαν για μας όχι απλά τα διαμερίσματα-κελλιά, αλλά τα διαμερίσματα-τάφους.

Σελ. 5

PUERTO REAL

Αναρχοσυνδικαλισμός και αντίσταση

Με συνελεύσεις, σαμποτάζ και οδοφράγματα χαράσσεται ο δρόμος των ταξικών αγώνων.

Σελ. 6

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Α.Κ.

★ Αφού ισοπέδωσαν το Σεράγεβο, την Τούζλα και άλλες πόλεις της Βοσνίας, 45 Σέρβοι ανάπηροι πολέμου προσέφεραν το αίμα τους για της ανάγκες της ισοπεδωμένης πόλης του Αιγίου. Τουλάχιστον τώρα "χύνουν" το αίμα τους για κάτι χρήσιμο και όχι για τον παραλογισμό και τη φρίκη του πολέμου της πρώην Γιουγκοσλαβίας!

★ Η θρησκευτική μισαλλοδοξία και φανατισμός επιστρέφουν με τρομακτικούς ρυθμούς. Στο Κάιρο χριστιανός σκότωσε το γιού του, γιατί προσηλυτίστηκε στον ισλαμισμό. Και επί γης ειρήνη εν ανθρώποις ευδοκία!

★ Όπως όλοι ξέρουμε καλά, τα κράτη και τ' αφεντικά μας καθώς και οι διεθνείς οργανισμοί, νοιάζονται για την ασφάλεια και τη ζωή των υπηκόων-πελατών τους. Δεν φταίγαν τα μέτρα ασφάλειας, ούτε οι ελλείψεις και η αβλεψία. Υπεύθυνοι για τη βύθιση του επιβατηγού πλοίου "Εσθονία" με τους πάνω από 800 νεκρούς, ήταν Ρώσοι λαθρέμποροι ναρκωτικών! Για την αποκατάσταση της ιστορικής αλήθειας, υπεύθυνοι για το ναυάγιο του Τιτανικού ήταν Γροιλανδοί λαθρέμποροι πάγου.

★ Παρόλη την ιδεολογική σύγχυση, το διανοητικό και πρακτικό μαρασμό, την πλήρη αστικοποίηση και την κοινωνική κατακρέμηση, οι "σύντροφοι" του Κ.Κ.Ε. έκαναν ένα δειλόμικρο βήμα για την επαναστατική ρήξη. Ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος του Κ.Κ.Ε. Δ.Κωστόπουλος, ζήτησε να γίνει ο λαός εισαγγελέας για τις υποθέσεις ξεπουλήματος και ιδιωτικοποίησης του Σκαρμαγκά, τον ΟΤΕ, του Μαντουδίου κ.λπ.

★ Αργά και σταθερά οικοδομείται ο σοσιαλισμός...

★ - Ποιος είναι ο αρχηγός σας; - Ο Μπακούιν - Τι είναι αυτός, Ιταλός; - Όχι, Ρώσος. (Από διάλογο συντρόφου με μπάτσο στην Ασφάλεια)

★ Για τον 11ο και τον 12ο όροφο: Μην ανησυχείτε παιδιά, θα γράψουμε στο επόμενο φύλλο της εφημερίδας...

★ Πάντως παρατηρήσαμε ότι μια σημαία μας ξέφυγε εκεί κοντά... Την άλλη φορά!

11 ΧΡΟΝΙΑ ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ

11 χρόνια κοινωνικών-ταξικών αγώνων

ΤΟ 1984, κι ενώ ολόκληρη η Ελλάδα είχε πλημμυρίσει από κάθε είδους στέκια, βιβλιοπωλεία και πολιτιστικά κέντρα, άρχισε να λειτουργεί και στην Καβάλα το "Αυτόνομο Στέκι". Τα άτομα που νοιώσαν την ανάγκη και πήραν την πρωτοβουλία να συσπειρώσουν όλον τον τότε "χώρο" της Καβάλας, μετά από επίμονες προσπάθειες τα κατάφεραν. Για όλους υπήρχε η αναγκαιότητα να συννευρεθεί ολος αυτός ο κόσμος, να "δεθεί" μεταξύ του και καλύτερος τρόπος ήταν η λειτουργία ενός "Στεκιού". Ενός αυτοδιαχειριζόμενου και αυτοοργανωμένου χώρου, ενός κέντρου αντιπληροφόρησης που θα αποτελούσε το εφελτήριο, απ' όπου θα ακουγόταν μια "άλλη φωνή", ενάντια: στα κόμματα και στο στρατό, την καταστολή και τους μηχανισμούς εκμετάλλευσης και χειραγώ-

γησης, τη μιζέρια της καθημερινότητας και τις εργασιακές σχέσεις.

Δεν έχει και ιδιαίτερη σημασία το ότι η αρχική πολυμορφία και ποικιλία σύνθεσης του "στεκιού" επιμεριζόταν αρχικά σε αριστεριστές, οικολόγους-εναλλακτικούς, αναρχικούς-αντιεξουσιαστές, ενώ τα τελευταία χρόνια τον χώρο διαχειρίζονται αναρχικές-αντιεξουσιαστικές ομάδες. Ούτε ενδιαφέρει ιδιαίτερα, πέρα από αρχαιακούς-ιστορικούς λόγους, το ιστορικό όλων αυτών των ομάδων που δημιουργήθηκαν, εκλείσαν τον κύκλο τους, γεννήσανε άλλες, γεννώντας και θάβοντας μερικές φορές ελπίδες και όνειρα.

Εκείνο όμως που έχει τεράστια σημασία, είναι ότι εδώ και σχεδόν 11 χρόνια "λειτουργεί πολιτικά", ένας χώρος που αυτοοργανώνεται από τις ανάγκες των συμμετεχόντων και όπου μπορείς να συνδιασκέδασεις, να

συνδιαμορφώσεις τον χώρο, να συνομιλήσεις πέρα κι έξω από τις εμπορικές σχέσεις. Αυτή η συλλογικά αυτοοργανωμένη κίνηση ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ, είναι μια απάντηση στην κοινωνία του θεάματος και στις εύκολες, χυδαίες και απάνθρωπες λύσεις που μας προσφέρει η εξουσία στις σύγχρονες νεκροπόλεις της.

Φυσικά όλη αυτή η κινητικότητα δεν μπορούσε και δεν φιλοδοξούσε να παραμείνει "εντός των τειχών". Οι δραστηριότητες είχαν κι έχουν απεύθυνση στην κοινωνία γενικά και ιδιαίτερα σε κάποια κομμάτια της. Οι ομάδες και τα άτομα που έδρασαν και δρουν όλο αυτό το διάστημα, έδωσαν μια σειρά από αγώνες, είτε σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο (αντιεργατικές καμπάνιες, αντιεοικτικές και αντινατοϊκές κινήσεις, καμπάνια ενάντια στην λιτότητα και στον Ε.Κ.Α.Μ.), είτε σε τοπικό επίπεδο

(διαλυτήριο πλοίων, αγώνας μαζί με τους απεργούς-εργαζόμενους για να μην κλείσει η βιομηχανία LINDER).

Αγώνες που δεν εξαντλούνται στην έμπρακτη αλληλεγγύη σε όλους τους πολιτικούς κρατούμενους και τις κινητοποιήσεις ενάντια στην κρατική καταστολή.

Αγώνες που δεν εξαντλούνται σε πορείες και εκδηλώσεις ενάντια στα ναρκωτικά, την άρνηση στράτευσης, τα ψυχιατρεία και την απομόνωση στις σύγχρονες πόλεις.

Αγώνες που δεν εξαντλούνται ούτε με τις προβολές ταινιών και τις διάφορες συναυλίες, τον αμέτρητο αριθμό έντυπου υλικού που κυκλοφόρησε: προκηρύξεις, αφίσσες, περιοδικά, εφημερίδες, βιβλία κτλ.

Φυσικό είναι όλη αυτή η δραστηριότητα να ενοχλήσει πάμπολλες φορές τους μηχανισμούς καταστολής με τα γνωστά αποτελέσματα: μαζικές προσαγωγές μέσα στην πόλη, παρακολούθησεις, δίκες με την παραφροσύνη των "φιλήσυχων πολιτών", με τη συκοφάντηση από τα ΜΜΕ γεγονότα που μας δείχνουν ότι ενοχλούμε, άρα έχουμε να πούμε και να κάνουμε ακόμη ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ.

Παρόλα όσα όμως προαναφέραμε, αποδεικνύεται και εδώ ίσως βρίσκεται το μεγάλο ενδιαφέρον, ότι το "ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ" κατορθώνει να αποτελεί πόλο έλξης για πολλούς νεοολούς, φοιτητές και εργαζόμενους που αμφισβητούν τον κάθε είδους αυταρχισμό, την κάθε είδους εξουσία. Ανθρώπων που δεν βολεύονται με fast-food διασκέδαση, που αρνούνται να υποκύψουν στις εμπορευματικές σχέσεις, που δε γουστάρουν τη θέα των μπάτσων, των πολιτικών-δωδών, των εμπορών ναρκωτικών, των φασιστών. Ακόμη, νέων που εξοργίζονται με την κοινωνία της μόλυνσης και απεχθάνονται τα σχολεία-κελιά.

Ανθρώπων που δε γουστάρουν να γίνουν τα κορμιά τους κρέας για οβίδες που δεν τη "βρίσκουν" με το διαχωρισμό των ανθρώπων με βάση το χρώμα τη φυλή, το έθνος και τη θρησκεία.

Εργαζόμενων που αρνούνται να υποταχθούν στις σχέσεις εκμεταλλευτή-εκμεταλλεζόμενου, εξουσιαστή-εξουσιάζόμενου και αγωνίζονται ενάντια στις απάνθρωπες καπιταλιστικές σχέσεις. Ανθρώπων αγωνιζόμενων που σε τελική ανάλυση αποτελούν το δυναμικό, τη φιλοσοφία αλλά και το ακροατήριο του "ΑΥΤΟΝΟΜΟΥ ΣΤΕΚΙΟΥ".

Χορεύοντας με τα κοκοράκια

(ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΟΥΣ ΚΟΚΟΓΑΜΟΥΣ - ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΣΕΝΑΡΙΟ)

ΙΣΧΥΣ ΜΑΣ Η ΔΙΑΙΡΕΣΗ ΚΑΙ Η ΔΙΧΟΝΟΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ: Στα 1915 ο Κων/νος Α', δημιούργησε το διχασμό και υπήρξε κύριος υπεύθυνος της Μικρασιατικής καταστροφής του 1922.

Στα 1936 ο Γεώργιος Β', επέβαλε τη δικτατορία της 4ης Αυγούστου και μετά την απελευθέρωση από την Γερμανική κατοχή, έπαιξε σημαντικό ρόλο στο αιματοκύλισμα του εμφυλίου και με την βοήθεια των Αγγλων εδραίωσε την εξουσία του. Έτσι άρχισε μια ολόκληρη εποχή, που χαρακτηρίζεται από την τρομοκρατία, τις εκτοπίσεις και τις εκτελέσεις αντιστασιακών, κομμουνιστών και άλλων δημοκρατικών πολιτών.

Ο Κωνσταντίνος Β' διαμόρφωσε παρακρατικές συνθήκες, προσπάθησε προσωπικά να επιβάλλει δικτατορία με τους στρατηγούς του, αλλά τον πρόλαβαν οι συνταγματάρχες, την 21η Απριλίου 1967. Ιστορικά είναι ο κύριος υπεύθυνος, μαζί με την μητέρα του Φρειδερίκη, για την 7ετή δικτατορία.

ΜΙΑ ΑΝΩΜΑΛΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ: Σήμερα, το κόμμα της ελληνικής δεξιάς περνάει μια κρίση αξιοπιστίας και ηγεσίας. Με αφετηρία τις ομαδοποιήσεις σε Εβερτικούς και Μητσοτακικούς, η έλλειψη ηγέτη, στο χώρο αυτό, φαίνεται καθαρά ότι το κενό που άφησε ο Κ.Καραμανλής δύσκολα μπορεί να γεμίσει. Οι ηγέτες της δεξιάς αυτή την εποχή δεν επαρκούν. Ο Μητσοτάκης αποδείχτηκε σκάρτος και ο Εβερτ φαίνεται πολύ λίγος, παρ' όλα τα καλά του! Όσο για τον Σαμαρά, μοιάζει ξεχασμένος στην γωνία.

Οι ανάγκες της αρχουσας τάξης στα νέα διεθνή δεδομένα δεν καλύπτονται, γι' αυτό ψάχνουν εναλλακτικές λύσεις. Μια απ' αυτές είναι ο τώως μονάρχης Κωνσταντίνος. Μια εκστρατεία που ξεκινά από τα μέσα

του 1990 μέχρι και σήμερα. Εχοντας τη βοήθεια των ΜΜΕ (ΑΝΤ1, εφημερίδες της δεξιάς) και ορισμένων πολιτικών παραγόντων και βουλευτών, που βρίσκονται στο χώρο της Ν. Δημοκρατίας και τέλος το μεγάλο ελληνικό εφοπλιστικό κεφάλαιο (Λάτσης και Σία)

Η ελληνική οικονομία, παρά τη μείωση του πληθωρισμού, παραμένει προβληματική, μερικοί γίνονται από πλούσιους πλουσιότεροι και το μεγάλο μέρος του ελληνικού λαού, από φτωχό φτωχότερο. Η στατιστική της φτώχειας όλο και ανεβαίνει, η κοινωνική κρίση δεν είναι μακριά.

Οι πολίτες και ιδιαίτερα οι εργαζόμενοι, αισθάνονται όλο και περισσότερο περιθωριοποιημένοι. Τα ΜΜΕ τους αποκοιμίζουν, δίνοντας καθημερινά τις δόσεις, αλλά αυτό δεν αρκεί, αφού ακόμα και στην Ελλάδα δεν έχουν ακόμα διαμορφωθεί συνθήκες δεξιάς ιταλικού τύπου. Δεν υπάρχει ένας Μπερλουσκόνι για την ελληνική δεξιά και έτσι παίζει το χαρτί του βασιλιά. Τον προωθεί πάλι ως εθνοσωτήρα. (Δήλωση βουλευτή της Ν.Δ. δημοκρατίας: "πρέπει η κυβέρνηση να αξιοποιήσει τις διεθνείς γνωριμίες του τώως βασιλιά για την προώθηση των εθνικών θεμάτων")

Η ελληνική αστική τάξη παίζει το χαρτί του βασιλιά. Ο ρόλος της στα Βαλκάνια, κοινές προοπτικές στο χώρο της Α. Ευρώπης, είναι μεγάλος. Η ίδια θέλει σταθερό καθεστώς εσωτερικά, με περισσότερη καταστολή που σκοπό έχει να διασώσει μια πιθανή κοινωνική έκρηξη.

Ο φασισμός κάνει αυτά που δυσκολεύεται να κάνει το δημοκρατικό αστικό καθεστώς.

T.X.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΑΝΑΠΛΑΣΗ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

ΑΠΟ ΤΟ ΒΡΑΔΥ του περασμένου Σαββάτου έως και το μεσημέρι της Κυριακής, ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις είχαν κατακλείσει όλο το Μοναστηράκι και τους γύρω δρόμους, ώστε να αποτρέψουν την πραγματοποίηση του καθιερωμένου κυριακάτικου Γιουσουρούμ.

Σκοπός όλων αυτών των κατασταλτικών ενεργειών, στις οποίες προβαίνει ο "δήμαρχος" Αβραμόπουλος σε συνεργασία με τα υπουργεία Π.Ε.ΧΩ.Δ.Ε. και Δημοσίας Τάξεως είναι, απ' τη μία πλευρά, η "ανάπλαση" της συγκεκριμένης περιοχής και, απ' την άλλη, ο πλήρης έλεγχος της αγοράς.

Τα σχέδια "ανάπλασης" όχι μόνο δεν έχουν να κάνουν ειδικά με το Μοναστηράκι και τους γύρω δρόμους του, αλλά εκφράζονται σε όλες τις υποπεριπτώσεις παρόμοια. Ο αποκλεισμός του λεγόμενου "ιστορικού τριγώνου" από τροχοφόρα για την καλύτερη λειτουργία της εκεί αγοράς (και επ' ευκαιρία το συμπλήρωμα περισσότερων μπλοκ

με κλήσεις από την πλευρά της τροχαίας), καθώς και η "ανάπλαση" της περιοχής των Εξαρχείων φαίνεται πως αποτελούν δύο βίους παράλληλους με αυτόν της περιοχής του κυριακάτικου γιουσουρούμ.

Τόσο στα Εξαρχεία, όσο και στο

Μοναστηράκι, τα σχέδια της "ανάπλασης" άρχισαν να εκφράζονται, εκτός απ' τις πεζοδρομήσεις και με το άνοιγμα αρκετών καταστημάτων. Στην πρώτη περίπτωση, έχουμε να κάνουμε με καφετέριες και μπαρ κυρίως, ενώ στη δεύτερη με μεγάλα καταστήματα ειδών ρουχισμού, παισιωμένα από δυνατή μουσική και προσεγμένη διακόσμηση θυμίζοντας έτσι τις περιπτώσεις των πιο τουριστικών νησιών (Μύκονος, Σαντορίνη κλπ). Τα "παζαρέματα" αφήνουν πλέον τη θέση τους στις de facto τιμές και τα φτηνά πράγματα στις πολυδιαφημιζόμενες μάρκες.

Όλα αυτά τα σχέδια "ανάπλασης" ήταν σίγουρο πως θα ήταν αδύνατον να πραγματοποιηθούν, αν οι κρατούντες δεν έδιναν κάποιες υποσχέσεις που να λειτουργήσουν ανασταλτικά για τυχόν οργανωμένες κινητοποιήσεις των μικροπωλητών. Η υπόσχεση του Αβραμόπουλου ότι το "παζάρι" αυτό θα μεταφερθεί στο πεδίο του Αρεως, όπου θα υπάρχουν οργανωμένοι δημοτικοί πάγκοι οι οποίοι θα παραχωρούνται στους μικροπωλητές που έχουν άδεια, σε συνδυασμό με την υπόσχεση για χορηγήσεις επιπλέον αδειών αποτελεί την επιχείρηση πλήρους ελέγχου της αγοράς. "Οτι δεν μπορείς να το διαλύσεις, αφομοίωσε το": η πάγια αυτή τακτική

της εξουσίας πηγαίνει να εφαρμοστεί για άλλη μια φορά, με σκοπό την αποφυγή έντονων κοινωνικών τριβών.

Ο διαχωρισμός των μικροπωλητών σ' αυτούς που έχουν άδεια και σε αυτούς που δεν έχουν αποτελεί άλλον ένα παράγοντα που δρα ευνοϊκά για τα σχέδια "ανάπλασης" της περιοχής του Μοναστηριακού.

Όσοι έχουν άδεια, αλλά και αυτοί στους οποίους θα χορηγηθεί, πιστεύουν πως θα έχουν πλέον το κεφάλι τους ήσυχο σε έναν δημοτικό πάγκο στο Πεδίο του Αρεως κάθε Κυριακή. Όσο γι' αυτούς που δεν πρόκειται να τους χορηγηθεί άδεια - και θα 'ναι πάρα πολλοί - η ιδιότητα του μικροπωλητή άνευ αδειας θα πά-

ψει να υπάρχει, εφόσον θα αποτελεί μια κατάσταση εκτός ελέγχου της αγοράς και έναν εύκολο στόχο για τους κατασταλτικούς μηχανισμούς.

Τα "ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα" οι υποσχέσεις για ένα καθαρό κέντρο της Αθήνας με χορτάτους πολίτες (μέσα εμπορών ναρκωτικών και οι μικροπωλητές του Γιουσουρούμ) επιχειρούν να αποκρύψουν τον εφιάλτη που ετοιμάζουν να τον κάνουν πραγματικότητα: μια πόλη απόλυτα ελεγχόμενη από την αστυνομία τους -ας μην ξεχνάμε και την ίδρυση της οικονομικής αστυνομίας- μια μητρόπολη που θα μας κάνει να νιώθουμε αδύναμοι για να μην φερόμαστε ποτέ ως δυνατοί.

Φ.Κ.

Κυκλοφόρησαν...

★ Κυκλοφόρησε το «ΞΕΣΠΑΣΜΑ» από τους αναρχικούς Πάτρας. Το 8ο τεύχος με ημερομηνία Ιούνη '95 περιέχει ιστορικές αναφορές στο Άμστερνταμ του '65 και στην Ιταλία του 1894 και του 1914, σχόλια, άρθρα για την οργάνωση και το rock.

★ Κυκλοφόρησε και το 22ο τεύχος της «ΞΕΓΕΡΣΗΣ». Περιέχει άρθρα για τις αγροτικές κινητοποιήσεις της Άνοιξης, για την «αντιεξουσιαστική αριστερά», για την αντιφασιστική πορεία του Απριλίου, για την Πρωτομαγιά, για την οργάνωση και για τη Χούντα.

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7.00-10.00ΜΜ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟ 11.00ΠΜ-2.00ΜΜ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/766805-85 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Εμείς και το νομοσχέδιο για τη ραδιοφωνία

Αποσπάσματα από την παλαιότερη προκήρυξη του ράδιο Κιβωτός και του ράδιο Ουτοπία και από την εισήγηση του ράδιο Κιβωτός σε εκδήλωση για τα media στις που θα διοργανώσει στο Πνευματικό Κέντρο Δήμου Συκεών στα τέλη του Ιουνίου.

(λίγα λόγια για) τα μ.μ.ε.

Τα μ.μ.ε. επεμβαίνουν, το ξέρουμε, καθοριστικά στις ζωές μας. Θεατές ή ακροατές πλέον, μπροστά σε οθόνες και μεγάφωνα βλέπουμε και ακούμε τη ζωή έξω απ' αυτήν. Η μοναδική μέθοδος αχρήστευσης των απάνθρωπων κοινωνικών δεδομένων, η πράξη μας, στερώνεται καθημερινά. Στις κοινωνικές σχέσεις επικρατούν οι αξίες, τα πιστεύω και οι κώδικες συμπεριφοράς που μετά την οικογένεια και την "εκπαίδευση" τα μ.μ.ε., μέσω της μαζικής προπαγάνδας τους, έχουν επιβάλλει. Πρόκειται για αξίες και σημεία μιας δεοντολογίας ικανής να προσεταιριστεί τα άτομα-δέκτες και να τα προσαρμόσει ευκολότερα στην κυρίαρχη ιδεολογία της κατανάλωσης, της μισθωτής εργασίας, του βολέματος, της αδιαφορίας. Η βιομηχανία της συνειδησης διαμορφώνει από τη μια ανθρώπους δειλούς και υπαταγμένους και από την άλλη διαπλάθει όνειρα που μόνο οι σύγχρονες δομές εξουσίας μπορούν να κάνουν πραγματικότητα. Έτσι εξαφανίζεται η κοινωνική αλληλεγγύη από τις συνειδήσεις των ανθρώπων και συσπειρώνεται η κοινωνία στις προταγές των κυρίαρχων τάξεων και των συμφερόντων τους. Ο εθνικισμός και ο ρατσισμός συμβαδίζουν με την ανεργία και τη φτώχεια, όχι σαν φυσικά τους αποτελέσματα, μα σαν επιβαλλόμενες ιδεολογίες.

Ο ρόλος των μ.μ.ε. δεν σταματά εκεί. Τα ποσά που επενδύονται σ' αυτά για διαφημιστικές δαπάνες είναι ασύλληπτα και τα συμφέροντα από πίσω τους πολλαπλάσια. Γιατί για

την προώθηση ενός εμπορεύματος η διαφήμιση αποτελεί ένα σίγουρο δρόμο και η σιγουριά αυτή κοστίζει ακριβά. Τόσο λοιπόν, όσο μια ατέρμονη διαφήμιση, στοιχίζει η προώθηση ενός ολόκληρου τρόπου ζωής!

Η πολυδιάστατη παρέμβαση των μ.μ.ε. στα κοινωνικά δρώμενα είναι φανερή και στον πολιτικό ρόλο που έχουν αναλάβει: Τα μ.μ.ε. στηρίζουν τα πολιτικά πλαίσια που εξασφαλίζουν σταθερότητα και ανάπτυξη στο ισχύον οικονομικό σύστημα. Αυτή είναι και η ιδιαίτερη σχέση που έχουν με την πολιτική εξουσία και τα κόμματα. Σχέση η οποία τελευταία υπερβαίνεται, μιας και τα μ.μ.ε. συχνά δεν χρειάζονται ή και αντιμάχονται τη διαμεσολάβηση της κομματικής εξουσίας για την προώθηση π.χ. των οικονομικών συμφερόντων των πολυεθνικών. Είναι τόσο ισχυρά ώστε κατορθώνουν να συγκροτούν τα ίδια μια αυτονομημένη πολιτική εξουσία (π.χ. Ιταλία-Μπερλουσκόνι).

(λίγα λόγια για) το νομοσχέδιο για τη ραδιοφωνία

Στη χώρα μας μέχρι τώρα, εδώ και πέντε περίπου χρόνια, επικρατεί στις ραδιοηλεκτρονικές συχνότητες των μ.μ.ε. η έλλειψη αδειών, τεχνικών προδιαγραφών και ενός συγκεκριμένου νομοθετικού πλαισίου. Αυτή η χαώδης κατάσταση, είναι εύλογο ότι ευνοεί τους οικονομικά ισχυρούς, που ως "μεγάλα ψάρια που τρώνε τα μικρά", σταδιακά την οριοθετούν και της επιβάλλονται απόλυτα.

Έτσι αναφαίνονται πια μεγάλοι ιδιοκτήτες πολλών ταυτόχρονα μέ-

σων (εφημερίδων, περιοδικών, τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών σταθμών). Δίπλα τους, μικρότεροι, από συναφείς χώρους (εκδοτικούς, "πολιτιστικούς"), αλλά και κάθε είδους κεφαλαιούχοι, (βιομήχανοι ή "βιοτέχνες").

Και φτάνει ο καιρός το κράτος να "λάβει τα μέτρα του": αυτό σημαίνει πολύ απλά ότι θα θεσμοθετήσει την επικρατούσα κατάσταση, επιβραβεύοντας επίσημα πια τους "νικητές" και αποκλείοντας τους "ηττημένους", διεκπεραιώνοντας παστικά το ρόλο του ως όργανο της κυριαρχίας του κεφαλαίου.

Και πράγματι, το πρόσφατα κατατεθειμένο νομοσχέδιο για τη ραδιοφωνία απλά νομιμοποιεί τις ανάγκες της αγοράς εξορθολογίζοντας τα πλαίσια του ανταγωνισμού. Αξιολογεί την ύπαρξη ενός ραδιοφωνικού σταθμού με βάση το ύψος της επένδυσης και τον αριθμό των δημιουργημένων θέσεων εργασίας ενώ παράλληλα προνοεί για την εύρυθμη λειτουργία διαφημίσεων και χορηγιών και εξασφαλίζει τον "υγιή" ανταγωνισμό όσον αφορά αγοραπωλησίες, μεταβιβάσεις μετοχών και δικτυώσεις.

Η συμμετοχή της πολιτικής αγοράς σ' αυτό το παιχνίδι εξασφαλίζεται με τη θέσπιση κριτηρίων ύπαρξης για τους ραδιοσταθμούς, που αφορούν στην "προγραμματική πληρότητά" τους και την ακροαματικότητα. Να, λοιπόν, και ένας εύσχημος τρόπος να πριμοδοτούνται οι πόλτικα επιθυμητοί.

Όσο για το πολύ σοβαρό ζήτημα των τεχνικών προδιαγραφών για τη λειτουργία συγκεκριμένων των ραδιοφωνικών μέσων, δύο τινά μπορούν να συμβούν: είτε θα νομιμοποιηθεί και στο πρωτόκολλο η σημερινή τάξη πραγμάτων, είτε θα υπάρξουν

προδιαγραφές που στο γράμμα θα "συμμαζεύουν" την ασυδοσία των μεγιστάνων, μα που στην πράξη θα καταπατηθούν και θα καταργηθούν (με πλήρη επίγνωση και με τις ευλογίες των ιδίων των νομοθετών).

Είναι χαρακτηριστικό ότι ο προηγούμενος νόμος για τη ραδιοφωνία, που προέβλεπε μέγιστη επιτρεπόμενη ισχύ εκπομπής 800 Watt δεν εφαρμόστηκε ποτέ. Έτσι, σήμερα στην Αθήνα υπάρχουν ραδιοσταθμοί που εκπέμπουν με 70.000 Watt, ενώ στη Θεσσαλονίκη με 35.000 Watt, με ακτινοβολία που έχει αποδειχτεί ότι είναι μακροπρόθεσμα επιβλαβής για τους κατοίκους στις περιοχές γύρω από τα "πάρκα κεραίων".

Στη Θεσσαλονίκη, το ράδιο Κιβωτός και το ράδιο Ουτοπία, οι πιο "μικροί" ραδιοσταθμοί από άποψη χρήσης ισχύος, έχουν αναγκαστεί (ή μάλλον επέλεξαν, αντί να σβήσουν εντελώς) να εκπέμπουν με 2.000 έως 2.500 Watt εδώ και κάποια χρόνια. Σ' ένα πρώτο επίπεδο, έχουν θέσει στην πόλη το ζήτημα της δραστηκής μείωσης της ισχύος λειτουργίας όλων των ραδιοσταθμών. Πρόκειται για λύση εφικτή άμεσα, που θα εξασφάλιζε το ίδιο δυνατό σήμα εκπομπής σε όλους, θα μείωνε την εκπνεμένη ακτινοβολία σε τεράστιο βαθμό και θα εγκλώβιζε δια μιάς τους οικονομικοτεχνικούς ανταγωνισμούς σε επίπεδο εκπομπής. Μπορούμε να κάνουμε κάτι γι' αυτό;

Ένα νομοσχέδιο όπως αυτό του Βενιζέλου δεν μας χωρά. Θα μπορούσε να είναι διαφορετικό; Θα μπορούσαμε ποτέ να έχουμε θέση σε κάποιο άλλο; Όχι.

Το ράδιο Κιβωτός διεκδικεί την ανανέωση της άδειας λειτουργίας του απλά και μόνο γιατί διαφορετικά δεν θα μπορούσε να υπάρξει. Δεν α-

ναγωνίζουμε τον εαυτό μας πουθενά στο νομοσχέδιο, ούτε, βέβαια, στο 5% των συχνοτήτων που διατίθενται σε κάθε είδους σωματεία και μη κερδοσκοπικές εταιρείες με μοναδικό κριτήριο την έλλειψη διαφημίσεων, αφήνοντας ανοικτό το παραθυράκι των "ευγενών χορηγιών". Και όπου προβλέπονται ακόμα και συγκατοικήσεις σταθμών στην ίδια συχνότητα και η εκ περιτροπής χρήση τους. Δεν θα μας αρκούσε μια θέση στο περιθώριο της μπάντας και ακόμη περισσότερο σ' ένα γκέπτο όπου θα εναλλάσσονταν "αναξιοπαθούντες", "γραφικοί" και περιέργοι σαν αξιοθέατα ενός ραδιοφωνικού τσίρκου, αποτελώντας ταυτόχρονα το άλλοθι της πολυφωνίας του ραδιοφώνου.

Δεν είμαστε νομοθέτες, δεν είμαστε ρυθμιστές. Άλλωστε αυτό δεν είναι καν επιδίωξή μας. Αυτό που επιθυμούμε είναι αυτό που πρακτικά προσπαθούμε να κάνουμε. Να ωθηθούμε και να ωθήσουμε σε πράξεις ζωής πολύ πέρα από τα ερτζιανά, μέσα απ' αυτά.

ΡΑΔΙΟ ΚΙΒΩΤΟΣ 92,5 FM, (031-855706) ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Υ.Γ.: Κάποιοι καλοπροαίρετοι, ίσως, αλλά σίγουρα επικίνδυνα αδαείς επιστολογράφοι προς το Άλφα, της οργάνωσης Υ.Ρ.Ε., μίλησαν για "εισφορές του ράδιο Κιβωτός προς το Εθνικό Συμβούλιο Ραδιοηλεκτρονικής". Τέτοιες εισφορές γενικά δεν μας έχουν ζητηθεί, αφού, απ' όσο γνωρίζουμε, δεν υπάρχουν καν. Πέρ' απ' αυτό, δεν έχουμε γενικά καμία σχέση με παρόμοιες ή ανάλογες οικονομικές δεσμεύσεις. Λυπούμαστε ειλικρινά για τις ενοχές της Υ.Ρ.Ε. που την έφεραν στην δίολου τιμητική θέση να αυθαιρετήσει εις βάρος μας.

Μια άλλη άποψη για τις Φοιτητικές Εστίες

ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΣΤΙΕΣ: Μάλλον γκέτο στοιβαγμένων ανθρώπων προς άμεση προβατοποίηση. Τα κρατικά οικοτροφεία που διατίθενται στα χαμηλόμισθα κοινωνικά στρώματα δίκην "κοινωνικής παροχής", αναμφισβήτητα αποτελούν ευδιάκριτα κρατικά εργαστήρια διαμόρφωσης μίζερων και αποχαυνωμένων ανθρώπων-φοιτητών.

Η καταστολή, ο αυταρχισμός, η ρομποτοποίηση και η καλλιέργεια του χωδαλφισμού φαίνονται στην καθημερινή ζωή με γυμνό μάτι.

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Οι πρωτοεισεχόμενοι φοιτητές στις Εστίες αντικρύζουν τα άθλια και κακοσυντηρημένα κτίρια που λόγω των συνεχών περικοπών στο όνομα της αναγκαίας λιτότητας καταστρέφονται μέρα με τη μέρα. Οι

προσλήψεις προσωπικού έχουν παγώσει χρόνια τώρα και οι εργαζόμενοι δεν επαρκούν επουδενί για τις απλές καθημερινές λειτουργικές ανάγκες των χώρων. Ο χώρος που σου ανήκει (δωμάτιο-κλουβί) είναι 3x4 και υποχρεούσαι να καταβάλλεις ενοίκιο και εγγύηση στην αρχή κάθε χρόνου, στην λογική της συνδιαχείρισης και της ανταποδοτικότητας.

Η συνεχής εντατικοποίηση των σπουδών μια λογική μπορεί να σου εμφυσήσει. Τη λογική της συντόμευσης των σπουδών σου με οποιοδήποτε κόστος προκειμένου να ξεμπερδέυεις. Έτσι παρατηρούνται φαινόμενα αποξένωσης από το χώρο και από τους διπλανούς σου, αδιαφορίας για τα κοινά προβλήματα, αδυναμίας κατανόησης των όσων σου φυτεύουν στο μυαλό καθημερινά έμμεσα ή άμεσα.

Το καλούπωμα στη σκέψη και η καταστολή εκφράζονται στο χώρο πολυδιάστατα. Από τον εμφανή αυταρχισμό των διοικούντων προς τους οικοτρόφους, από τον έκδηλο ρατσισμό ενάντια στους αλλοδαπούς φοιτητές έως την επιβολή συγκεκριμένων ωραρίων (φαγητού, ξεστού νερού, επικοινωνίας με τον έξω κόσμο μέσω τηλεφώνου), βάσει των οποίων καλείσαι να ρυθμίσεις την καθημερινή σου ζωή. Τέλος επειδή η Εστία ως επένδυση αποτελεί για το κράτος μη παραγωγικό κόστος εκλαμβάνεται ως προβληματική επιχείρηση, με αποτέλεσμα να επίκειται πάντα η ιδιωτικοποίηση. Απ' όλα αυτά και από πολλά άλλα που δε χωράνε στο χαρ-

τί γίνεται ξεκάθαρος ο "κοινωνικός" ρόλος των Εστιών για το κράτος των αστών.

Σ' αυτόν το χώρο εδώ και 4 μήνες περίπου δημιουργήθηκε ένα αυτόνομο-αυτοργανωμένο στέκι από έναν πυρήνα 15-20 ανθρώπων που ένωσαν την ανάγκη ύπαρξης ενός χώρου συνεύρεσης και ελεύθερης έκφρασης. Το στέκι υπάρχει και λει-

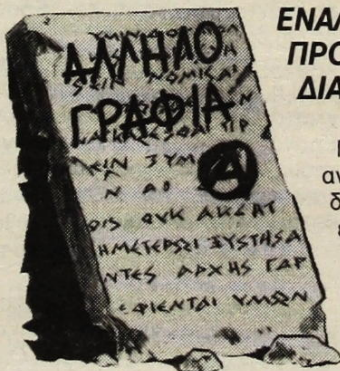
τουργεί για πολλαπλές ανάγκες των φοιτητών αρθρώνοντας και πολιτικό λόγο. Λειτουργεί με αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες, έχει αγκαλιαστεί από αρκετό κόσμο και έχει κάνει αρκετές εκδηλώσεις.

Φιλοδοξούν οι άνθρωποι του στεκιού (κι έχουν γίνει κάποιες ενέργειες προς αυτήν την κατεύθυνση) να συνδεθεί το στέκι και με άλλους αυ-

τόνομους-αυτοργανωμένους χώρους καθώς και με κοινωνικά κέντρα και αυτόνομα ραδιόφωνα.

Όσοι γνώρισαν το στέκι από κοντά κατάλαβαν πως κάτι καλό γίνεται και πως η επόμενη χρονιά θα είναι κατά πολύ λιγότερο μίζερη στο γκέτο που λέγεται Φοιτητικές Εστίες.

Ν.Π. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΕΝΑΜΑΚΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ

Παρακολουθώντας ανα τακτά χρονικά διαστήματα τις δίκαιες αγροτικές και όχι μόνο κινητοποιήσεις, έχουμε να επισημάνουμε και να προτείνουμε κάποια διαφορετική πρακτική

στον τρόπο διεκδίκησης των αιτημάτων τους.

Θεωρούμε απαράδεκτο και μη αποτελεσματικό τρόπο διαμαρτυρίας, όπως αυτό των παραγωγών γάλατος στο Κιλκίς σήμερα στις 14-6-95 όπου αγανακτισμένοι, δίκαια μόν λανθασμένα δέ, έχυσαν δεκάδες κιλά γάλα μπροστά από την νομαρχία. Το αίτιο για την συγκεκριμένη πράξη είναι η ληστρική συμπεριφορά μεγάλων γαλακτοβιομηχανιών (με τζίρο δισεκατομμύρια ετησίως) οι οποίες αφενώς αγοράζουν σε πολύ χαμηλές τιμές το γάλα των παραγωγών και καθυστερούν χαρακτηριστικά στην πληρωμή τους, αφετέρου δε εισάγουν γάλα από γύρω χώρες και το πλάσσουν σαν ελληνικό. Ο αγώνας αυτών των ανθρώπων μας βρίσκει αλλη-

λέγγυους ΑΜΑ πιστεύουμε ότι την στιγμή που σε όλο τον πλανήτη ακόμα και στην Ελλάδα η εξαθλίωση, η φτώχεια και η πείνα έχουν πάρει τρομακτικές διαστάσεις αυτοί οι τρόποι διαμαρτυρίας εκτός από το θέαμα που προσφέρουν στα media, είναι προκλητικοί και απάνθρωποι.

Προτείνουμε έναν πιο ουσιαστικό τρόπο διαμαρτυρίας των παραγωγών. Προτείνουμε αντί το γάλα να χύνεται στην άσφαλτο, τα πορτοκάλια στις χωματερές, τα ψάρια να πετιούνται σαν πέτρες στους μπάτσους (Γαλλία) κλπ, να μοιράζονται απο συνεργεία σε φτωχές και εργατικές συνοικίες της περιοχής τους. Χτύπημα καίριο και ουσιαστικό απέναντι στο κεφάλαιο και τις πολυεθνικές που θησαυρίζουν στην πλάτη τους. Παράλληλα με αυτόν τον τρόπο κερδίζεται η κοινωνική αλληλεγγύη και η συμπάρασταση προς τους αγώνες τους.

Βέβαια ο τρόπος αυτός δεν είναι ούτε ο μοναδικός αλλά ούτε και ο καλύτερος, είναι όμως σαφώς προτιμότερος από ενέργειες όπως αυτήν των παραγωγών του Κιλκίς.

Οι καιροί που διανύουμε και θα διανύσουμε στο μέλλον είναι πολύ δύσκολοι και απαιτούν την αφύπνιση και την συσπείρωση των καταπιεσμένων μαζών για αγώνες ενάντια στο κεφάλαιο και τις επιλογές του και υπέρ της κοινωνίας της ισότητας και της ελευθερίας.

ΚΑΒΑΛΑ 14-6-95.

ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΚΛΕΙΝΕΙ ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΛΛΗΨΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΦΥΛΑΚΙΣΗ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΟΔΥΣΣΕΑ ΚΑΜΠΟΥΡΗ. ΚΑΛΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΥΝΤΡΟΦΕ.

Αλφα
ΕΤΟΣ 1ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 14

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-ΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά Παρασκευή 7.00-10.00μ.μ. και Σάββατο 11.00μ.μ.-2.00μ.μ.
ΤΗΛ. - FAX: -
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Σχετικά με τα γεγονότα της Παρασκευής

Λάβαμε και δημοσιεύουμε την παρακάτω προκήρυξη:

ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 16 Ιουνίου μια ομάδα 40 περίπου ατόμων επιτέθηκε και έσπασε 5-6 καφετέριες στην πλατεία Εξαρχείων και το μπαρ ενός ξενοδοχείου. Η συγκεκριμένη αφορμή που ξεκίνησε η ιστορία αυτή, ήταν το κάλεσμα της αστυνομίας απ' τον ιδιοκτήτη του ξενοδοχείου, όταν σύντροφος πετούσε αντιεθνικιστικά τρυκάρια. Ωστόσο, κάποιοι αυθόρμητα κινήθηκαν προς τις βιτρίνες μερικών καφέ-μπαρ της πλατείας, αλλάζοντας λίγο την ημερία της πλήξης.

Το αυθόρμητο της ενέργειας (και συνεπώς και το ανοργάνωτο), είχε ως συνέπεια ν' ακουστούν πολλά

σχόλια και κακεντρέχειες, που καθιστούν απαραίτητες μια-δυό διευκρινίσεις, για την αποκατάσταση της αλήθειας.

Τα Εξάρχεια δεν είναι αυτό που κάποτε ήταν(!), ωστόσο η πλατεία αποτελεί κάποιον τόπο συνάντησης (όχι τον καλλύτερο, αλλά υπαρκτό) αφού, καταφρονούντες και εγκαταλείποντες συναντούνται εκεί. Η πλατεία δεν αποτελεί κοσμική ζώνη, όπως παλιά, τα MAT σπάνια κατεβαίνουν, τα μπαρ πληθαίνουν μέρα με την μέρα, ενώ τα Σαββατοκύριακα η περιοχή είναι πόλος έλξης για όλο και περισσότερους καταναλωτές: στην περιοχή ρέει πολύ χρήμα φέτος, επενδύθηκαν πολλά για να υπάρχει ένα δεύτερο Κολωνάκι. Ο μόνος κίνδυνος, συνεπώς, για να μην αποσβε-

σθεί όλη αυτή η επένδυση (το μεγαλύτερο κεφάλαιο σ' αυτήν την επένδυση είναι η ιστορία της αμφισβήτησης, που έχει η περιοχή), είναι οι πεισιρρικές που επιμένουν να κυνηγούν Μερσεντές και Μπεμβέ. Αυτό δεν σημαίνει ότι, όσοι χτύπησαν τα μαγαζιά την Παρασκευή, σκέφτονταν αυτά τα πράγματα: περισσότερα συναντήθηκε η ανία του ελεύθερου χρόνου και το 17χρονο πάθος για την καταστροφή, η προσπάθεια

για κριτική με όλες της τις αντιθέσεις και τις αντιφάσεις της μίζερης διαδίκδασης και της ανύπαρκτης καθημερινότητας. Για δέκα λεπτά η πλατεία ήταν όμορφη κι επιτέλους είχε κάποια διαφορά από το Κολωνάκι. Αυτό δεν σημαίνει καμιά θεοποίηση των Εξαρχείων και καμιά γκετοποίηση της δράσης. Το ότι δεν γίνεται κάτι κι αλλού, είναι όντως άσχημο. Σημαίνει αυτό ότι δεν πρέπει να γίνεται πουθενά;

Υ.Γ. 1) Όσον αφορά την κριτική για τις ψιλο-αγαρμοσύνες, θα επικαλεσθούμε την βοήθεια της International Situationist: "Η νίκη θα ανήκει σ' εκείνους που θα σπείρουν την αταξία, χωρίς να την αγαπούν".
2) Όσον αφορά τους καταστηματαρχες: "ενός κακού, μύρια έπονται".

ΚΑΠΟΙΟΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΝΤΕΣ ΣΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΜΙΑ ΔΙΑΡΚΗ ΛΗΣΤΕΙΑ...

ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ άγγελος των μοτοσυκλετιστών με το ζόρι θέλει να γίνει η Τροχαία. Τα νέα μέτρα που άρχισε να εφαρμόζει από την περασμένη εβδομάδα είναι τα εξής:

Σε περίπτωση που αν ο μοτοσυκλετιστής δεν φοράει κράνος και τον σταματήσουν, άντρες της Τροχαίας, ακινητοποιούν τη μοτοσυκλέτα έως ότου παρουσιαστεί ο οδηγός με κράνος! Σε περίπτωση που μέσα σε δύο ώρες δε γίνει κάτι τέτοιο, η μοτοσυκλέτα μεταφέρεται στο γκαράζ της Τροχαίας. Όταν ο ιδιοκτήτης πάει πλέον από το γκαράζ να πάρει τη

μηχανή του, καλείται να πληρώσει μια κλήση 7.500δρχ. για κράνος, καθώς και τα έξοδα της μεταφοράς με γερανό της Τροχαίας και αυτά του γκαράζ, δηλαδή άλλες 4.500δρχ.

Η υποурγική απόφαση που προβλέπει τη λήψη ενός τέτοιου μέτρου δεν είναι καινούρια, αλλά υπάρχει από το 1983. Απλούστατα, οι τροχόματσες θελήσανε, με την ενεργοποίηση ενός τέτοιου μέτρου, να εισπράξουν αυτήν την εποχή, ποσά καθόλου αξιοκαταφρόνητα, με το πρόσχημα της "προστασίας των μοτοσυκλετιστών" (λές και αν πέσει κάποιος που οδηγεί μηχανή, υπάρχει

περίπτωση να σπάσει και το κεφάλι κανενός διερχόμενου, αν δεν φοράει το κράνος!).

Το μόνο που μας συνιστούν οι μπάτσες, όταν μας σταματούν στους δρόμους είναι να υπακούμε ανατίρρητα τους νόμους. Εμείς το μόνο που έχουμε να τους συστήσουμε είναι να βγάλουν και λόγο τα κράνη, μήπως και σκεφτούνε...

Δε χρειάζομαστε κανένα μπάτσο για να προστατεύει τη ζωή μας. Η προστασία της ζωής μας απορρίπτει τους μπάτσους και αυτούς που τους δίνουν εντολές, απορρίπτει την ύπαρξη θεσμών που τη σκλαβώνουν.

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ...

ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ της κοιμισμένης πόλης σκίες νυχτοπερπατούν, σιγομιλούν και συνωμοτούν. Τρέχουν πάνω - κάτω στις συνειδήσεις, γράφοντας συνθήματα, κολλώντας αφίσσες και μοιράζοντας προκηρύξεις ενάντια στο σκοτάδι.

Εφτά χιλιάδες χρόνια σας κυνηγά-

με. Εμείς κάναμε τις αγροτικές εξεγέρσεις της Μεσοποταμίας, εμείς και τις επαναστάσεις της Αιγύπτου. Απειλήσαμε πολλές φορές τη Σπάρτη και άλλες τόσες την Αθηναϊκή ηγεμονία και κάποτε μαζί με τον Σπάρτακο συντρίψαμε τις ρωμαϊκές λεγεώνες στην Ιταλία.

Χιλιάδες φορές εξεγερθήκαμε σ' όλα τα μήκη και τα πλάτη του πλανήτη. Στήσαμε τα οδοφράγματα μας στο Παρίσι και την Βουδαπέστη, βάλαμε τις βόμβες μας στη Μόσχα και ανατινάξαμε τα ρώσικα τανκς στην Πράγα. Οι σημαίες μας κυμάτισαν στην Ουκρανία και στην Κροστάνδη, λίγο πριν κάψουμε τις εκκλησίες σας στη Μαδρίτη και τη Βαρκελώνη.

Κάθε φορά που εσείς υψώνετε τείχη εμείς ανοίγουμε ρήγματα. Κάθε φορά που στέλνετε τα τανκς να προκαλέσουν εμείς φτιάχνουμε οδο-

φράγματα. Κάθε φορά που φυλακίζετε τη ζωή σε οριζόντιες και κάθετες γραμμές εμείς τις σπάμε με τις καμπύλες μας. Κάθε φορά που οργανώνετε το χώρο και το χρόνο στον ρυθμό του σχολείου, του εργοστασίου, του στρατού, εμείς καταλαμβάνουμε τα σχολεία, σπάμε τις μηχανές στα εργοστάσια, τσακίζουμε τους στρατούς.

Εμείς είμαστε το φεγγάρι πάνω από τα γκρίζα τοπία του κόσμου σας. Εμείς είμαστε οι δυνάμεις της ύπαρξης ενάντια στις μηχανές της ανυπαρξίας. Γιατί κάθε φορά που σπέρνετε τους άνεμους του εφιάλτη σας, θα θερίζετε τις καταιγίδες των ονείρων μας.

ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ Ή Θ' ΑΝΗΚΕΙ ΣΕ ΜΑΣ Ή ΔΕΝ ΘΑ ΑΝΗΚΕΙ ΣΕ ΚΑΝΕΝΑΝ

ΚΛΕΦΤΕΣ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

Αλληλεγγύη στον πολιτικό πρόσφυγα Μπαρίς Μπαλ

ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 16 ΙΟΥΝΙΟΥ, στις 11.30 το πρωί, έφτασε κολυμπώντας από την Αλικαρνασσό σε παραλία στην Κω, ο Τούρκος μαθητής Μπ. Ρ. Μπαλ. Παραδόθηκε στην Ασφάλεια του νησιού ως πολιτικός πρόσφυγας και έχει αρχίσει η διαδικασία διεκδίκησης πολιτικής ασυλίας από το ελληνικό κράτος.

Ο νεαρός αναρχικός αντιμετωπίζει ποινή μέχρι και 25 χρόνων σε περίπτωση που εκδοθεί στην Τουρκία: διώκεται κυρίως για συμμετοχή σε παράνομη πολιτική οργάνωση και κατοχή παράνομου βιβλίου. Στην Ελλάδα, το πολιτικό άσυλο πολλές φορές εξασφαλίζεται μετά από αρκετούς μήνες γραφειοκρατίας και συνεννοήσεων. Στο κρίσιμο αυτό διάστημα, ο 17χρονος Τούρκος σύντροφος δεν πρέπει να σταλεί πίσω και να προστεθεί στη λίστα των αντικαθεστωτικών "εξαφανισθέντων", δολοφονημένων και κρατουμένων της τουρκικής δικτατορίας. Πέρα από τα σύνορα της ιδεολογίας εθνών, κρατών και κεφαλαίου, από την αλληλεγγύη ξεκινά η αντίσταση.

ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΙΜΑ ΜΑΣ

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

Θέτει έτσι τον Πρώτο Κόσμο ενάντια στον Τρίτο. Στρέφει τους εργάτες ενάντια στους μετανάστες, καθιστώντας τους υπεύθυνους για την ανεργία. Καλλιεργεί τον φασισμό, τον ρατσισμό και τον κοινωνικό αποκλεισμό. Εξοστρακίζει τους εξαθλιωμένους σαν ακρήστους και τεμπέληδες. Οργανώνει σχέδια ευγονικής χειρότερα και από τους πιο ανομολόγητους πόθους του ναζισμού. Θεμελιώνει την αντίληψη του ενός έθνους, της συλλογικής προσπάθειας για το "κοινό" καλό. Τελικά κάθε έννοια "προόδου" και "εξέλιξης" σημαίνουν πια τη συσσώρευση κεφαλαίου για τις πολυεθνικές και τον περιορισμό των δικαιωμάτων και την επέκταση της ανέχειας για την κοινωνία. Η εξουσία οργανώνει και σχεδιάζει την απόλυτη υποταγή.

Είναι αυτό ακριβώς και το πεδίο στο οποίο θα γίνουν οι μελλοντικές μάχες. Η εξουσία στην επιθεσή της ενάντια στην κοινωνία, απεργάζεται την καταστροφή της, σαν οργανωμένο συνεκτικό σύνολο, με βαθειά ριζωμένους δεσμούς αλληλεγγύης. Νομοτελειακά, η διάσπαση της κοινωνικής συγκρότησης σε μεμονωμένα υποταγμένα άτομα δεν είναι επιβίβη. Τελικά η αθλιότητα της συνειδήσης θα μετατραπεί σε συνειδητοποίηση της αθλιότητας. Οι ανοργάνωτες ατομικές εξεγέρσεις θα εξελιχθούν σε κοινωνικά κινήματα στο βαθμό που θα συναντηθούν με την συνειδηση ενός άλλου κόσμου.

Η αποκάλυψη της αθλιότητας της εκμετάλλευσης αποτελεί και δικό μας έργο. Η κατάδειξη της μετατροπής της ανθρώπινης ζωής σε εμπόρευμα και αναλώσιμο προϊόν, δεν μπορεί να συνδιάζεται παρά από την

ανάδειξη και την υπεράσπιση όλων εκείνων των πρακτικών που ξεπερνούν τα συρματοπλέγματα αυτής της κοινωνίας. Το όνειρο ενός διαφορετικού κόσμου, απαλλαγμένο από τη μίζερια της μισθωτής σκλαβιάς και της ατομικής ιδιοκτησίας πρέπει να γίνει το όπλο μας για την συντριβή των μύθων που συγκρατούν την κοινωνία κάτω απ' την κυριαρχία του κράτους. Γιατί τα πλούτη τους είναι χτισμένα πάνω στο αίμα μας. Και δεν υπάρχει άλλο μέλλον από το να τα χάσουν.

Αντί επιλόγου...

Επανάσταση είναι η αέναη εξέγερση ενάντια στην καταπίεση. Επανάσταση είναι η έμπρακτη στάση ζωής ενάντια στην υποταγή. Επανάσταση είναι η συλλογική οργάνωση των αντιστάσεων ενάντια στην εξουσία. Επανάσταση είναι η αλληλεγγύη στους καταπιεσμένους και τους κατατρεγμένους. Επανάσταση είναι η συλλογική θέσμιση της αυτοδιευθυνσης. Επανάσταση είναι το όνειρο της ελευθερίας. Είναι το μέλλον μας.

Ο Σπύρος και ο Μάριος θέλησαν να πάρουν πίσω λίγα -ελάχιστα- απ' όσα τόσα χρόνια μας κλέβουν. Οπλίστηκαν με μια ψευτική χειροβομβίδα, ένα χαλασμένο αεροβόλο και ένα περιστρεφόμενο ενάγνιο στις στρατιές και τα οπλοστάσια που αντιπαράθετοι το κράτος. Πάνω απ' όλα όμως, οπλίστηκαν με μια διαφορετική συνείδηση ενάντια στην αθλιότητα που δυστυχώς είναι ακόμα γενικευμένη. Για μας η πράξη τους έχει ένα και μόνο λόγο λύπης: δεν ήταν πετυχημένη. Απέναντί τους υπάρχει μόνο η απεριόριστη αλληλεγγύη μας. Και κάποια μέρα μπορεί όλοι μαζί να καταφέρουμε να μην γίνονται ληστείες σε τράπεζες. Απλά δεν θα υπάρχουν πια τράπεζες...

Καλή λευτεριά παιδιά. Κουράγιο σύντροφε, κουράγιο φίλε!

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΤΟΥ «ΑΛΦΑ» ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΑΝΑΡΧΙΚΕΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΕΣ.

ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

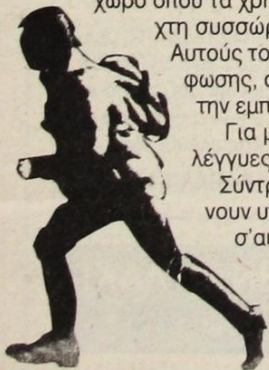
Όταν υπάρχουν άνθρωποι που δεν βάζουν σε παρένθεση την ίδια τους τη ζωή, όταν δεν υπακούουν σε κανένα νόμο για να επιβιώσουν ή να εγγυηθούν τον μελλοντικό τους θάνατο μην έχοντας σκύψει στις επιταγές και τα σχέδια του κράτους και τα σχέδια του κράτους και των αφεντικών που καθορίζουν την ζωή τους παντού, τότε μιλάμε για ανθρώπους που κινούνται έξω απ' τους νόμους σε κάποιους χώρους που λέγονται "ελεύθεροι".

Ο αναρχικός Σπύρος Δαπεργόλας, εκφραστής αυτής της ανυπακοής, εραστής της ελευθερίας, προτίμησε, κοινωνικά συνειδητός και ταξικά ήδη καταπιεσμένος και εκμεταλλευόμενος, να στραφεί σε ένα χώρο όπου τα χρήματα είναι αρκετά, ξαλαφρώνοντας απ' την αβάσταχτη συσσώρευση του πλούτου τ' αφεντικά και τους κρατιστές. Αυτούς τούς ληστές της εργασίας, της διασκέδασης, της μόρφωσης, αυτούς που επένδυσαν στη φρίκη, την ανισότητα και την εμπόρευματοποίηση.

Για μας αρκεί που είσαι αναρχικός για να' μαστε αλληλεγγυες.

Σύντροφε, εκτός απ' τα άγρια ελεύθερα λόγια που τα δίνουν υπάρχουν και αυτά που σπάνε το σκονί και το βάζουν σ' αυτούς που έχουν μόνο μία αξία: Να είναι νεκροί.

Κουράγιο σύντροφε.

Είμαστε όλοι σεισμόπληκτοι!

ΜΕΤΑ ΤΟΥΣ ΑΝΑΙΜΑΚΤΟΥΣ σεισμούς στην Κοζάνη και τα Γρεβενά ακουλούθησε σεισμός στα Αίγιο με νεκρούς και αρκετές καταστροφές. Αμέσως τα Μ.Μ.Ε. και οι αρμόδιοι φορείς σε έναν απεγνωσμένο αγώνα δρόμου άρχισαν να ψάχνουν το λόγο και τους υπευθύνους για την κατάρρευση των κτιρίων. Τους βρήκαν στο πρόσωπο του μηχανικού και του κατασκευαστή.

Όμως ο κύριος υπεύθυνος δεν είναι άλλος από το κράτος και την αναπτυξιακή πολιτική που ακολούθησε κυρίως τις δεκαετίες 60-70.

Το ελληνικό κράτος σε μια προσπάθεια του να έχει μία αντίστοιχη ανάπτυξη με την υπόλοιπη Ευρώπη αλλά μην έχοντας ισχυρά κεφάλαια ώστε να το κάνει αυτό κατέφυγε σε εναλλακτικές λύσεις άλλου τύπου. Μία από αυτές, αλλά και η κυριότερη, ήταν η ανάπτυξη της μικρομεσαίας οικονομίας. Σημαντικό ρόλο έ-

παιξε η οικοδομική δραστηριότητα και για μεγάλο χρονικό διάστημα στηρίξε σχεδόν εξ' ολοκλήρου την ελληνική οικονομία δημιουργώντας μία ισχυρή βιομηχανία δομικών υλικών.

Είναι τα χρόνια που ο κάθε Έλληνας αποκτάει και το όνειρο της στέγης, είναι τα χρόνια που μπορεί σχετικά εύκολα να το πραγματοποιήσει.

Δίνονται δάνεια, κόβονται οικόπεδα, γίνεται μελέτη και το σπίτι είναι έτοιμο. Όμως όλα αυτά γίνονται στο βωμό του γρήγορου κέρδους, στο βωμό της ανάπτυξης που δε γνωρίζει σεβασμό απέναντι στη φύση, απέναντι στα ανθρώπινα όνειρα και αγωνίες.

Ταυτόχρονα δημιουργείται ένα πανίσχυρο "λόμπι" από μεγαλοεργολάβους, κατασκευαστές, μηχανικούς, στεγνοφύλακες, εκμεταλλευτές της ανθρώπινης εργασίας, που βλέποντας τους ρυθμούς ανάπτυξης της οικοδομής αναγνωρίζουν τον τρόπο

να βγάλουν εύκολο και γρήγορο κέρδος σε βάρος άλλων ανθρωπών, σε βάρος όλων αυτών που μελλοντικά θα στεγάσουν τα όνειρά τους μέσα στα άθλια κλουβιά που θα τους παρουσιαστούν σαν σπίτια.

Το κύριο χαρακτηριστικό τους είναι η κομψότητα και ιδεολογία τους η απαιτητικότητα. Οι μελέτες που χρειάζονται ώστε να βγούν οι άδειες οικοδομής γίνονται εύκολα και γρήγορα, γιατί η ζήτηση είναι μεγάλη. Ταυτόχρονα τα αρμόδια υπουργεία κάνουν τα στραβά μάτια απέναντι σε αυτή την κομψότητα, γιατί απλώς εκεί στηρίζεται η δικιά τους ύπαρξη. Οι εργολάβοι και οι κατασκευαστές με τα υλικά που χρειάζονται για να βγάλουν μία οικοδομή χτίζουν άλλες τρεις. Έτσι, πέρα από πανάθλιες και απάνθρωπες, οι κατοικίες που φτιάχνονται είναι και ετοιμόρροπες. Είναι σίγουρο ότι όλες οι κατοικίες που φτιάχτηκαν πριν από τους σεισμούς του '80-'81 είναι τόσο κακοφτιαγμένες από

στατική άποψη που σε ένα σεισμό μεγαλύτερης διάρκειας και έντασης από αυτούς που γίνονται συνήθως, θα καταρρεύσουν εντελώς. Δεν ήταν λίγες οι φορές που όλα αυτά γίνονται σε συνεργασία και με τους ίδιους τους ιδιοκτήτες, που μπροστά στο λιγότερο κόστος αναγκάζονται να θυσιάσουν την ίδια τους την ασφάλεια. Το δόγμα ανάπτυξη για το κέρδος, για άλλη μία φορά αποδυναμώνει το πως το κεφάλαιο καθορίζει τις ανθρώπινες ανάγκες, πως αδιαφορεί για τα αποτελέσματα της ανάπτυξης που προτάσσει: βέβαια το πως οικοδομήθηκε και οικοδομήθηκε η Ελλάδα δεν είναι παντού το ίδιο. Έτσι έχουμε (στην Αθήνα) το παράδειγμα των βορείων προαστίων με πολυτελή κτίρια με γερή κατασκευή και μεγάλους κοινόχρηστους χώρους σε μεγάλα οικόπεδα, ενώ η υπόλοιπη Αθήνα (οι συνοικίες και το κέντρο) είναι γεμάτα μικρά σπίτια ή τεράστιες πολυκατοικίες που κατα-

λαμβάνουν όλο το οικόπεδο μην αφήνοντας περιθώρια για ανεκμετάλλευτο χώρο στο βαθμό που κάτι τέτοιο θα σημαίνει λιγότερα τετραγωνικά άρα και λιγότερο κέρδος. Η μορφοποίηση των πόλεων εκφράζει τον έντονο ανταγωνισμό ανάμεσα στο κεφάλαιο, εκφράζει την εκμετάλλευση και την ποιότητα ζωής των κατοίκων της, εκφράζει την ταξική διάρθρωση της κοινωνίας. Το κεφάλαιο και το κράτος καθορίζουν ποιός θα μένει και που, καθορίζουν την ποιότητα της ζωής, την ασφάλεια του κάθε ανθρώπου. Το παραμύθι που προσπαθούν να σερβίρουν με αφορμή τους σεισμούς αποποιώντας τις ευθύνες που τους βαραίνουν δεν πρέπει να μένει χωρίς απάντηση. Το πρόβλημα με τους σεισμούς εσπάζεται στα πρόσωπα των παιδιών που σώθηκαν και στα δώρα που τους στέλνουν "δείχνοντας την αλληλεγγύη τους στους σεισμοπαθείς" και αποκρύπτουν ότι όλες οι πόλεις της Ελλάδας είναι ίδιες και χειρότερες με το Αίγιο. Μας λένε ότι το πρόβλημα είναι τα αυθαίρετα ενώ το πρόβλημα υπάρχει παντού. Ο χαστικός τρόπος που οικοδομήθηκε η Ελλάδα βάσει των κανονισμών του ΥΠΕΧΩΔΕ, δίνει την απάντηση που αρμόζει σ' αυτές τις περιστάσεις. Ίσως είναι κοινότυπο, αλλά γνωρίζουμε, ότι μόνο όταν οι άνθρωποι αναλάβουν τις τύχες τους, όταν καθορίσουν τις ανάγκες τους με βάση την αλληλεγγύη και την ανθρωπιά και όχι το κέρδος, θα καταφέρουμε να πιάσουμε στον αέρα τα σχέδια της τόσο περιβόητης και πολυακουσμένης κάθε φορά, οικονομικής ανάπτυξης. Όλα τα παραπάνω μπορεί και ίσως να φαντάζουν σαν ανόητες κινδυνολογίες. Δεν έχει παρά ο καθένας να κοιτάξει την κατοικία του και θα καταλάβει.

ΕΝΑΣ ΑΥΤΟΠΤΗΣ ΜΑΡΤΥΡΑΣ

ΣΕΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΜΕΣΑ ΜΑΖΙΚΗΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΜΕ ΑΙΧΜΗ τους τελευταίους σεισμούς και ειδικά αυτόν του Αιγίου, γίναμε μάρτυρες ενός οργίου γελοιοτήτας, εκ μέρους του εντύπου και του ηλεκτρονικού τύπου. Μία γελοιοτήτα, που στο βαθμό που κατορθώνει να κατευθύνει τις συνειδήσεις της πλειοψηφίας των πολιτών, σε εντελώς εχθρικούς προς αυτούς δρόμους, είναι άκρως επικίνδυνη.

Δυστυχώς τα media έχουν δημιουργήσει μία πραγματικότητα. Αυτή της κυριαρχίας τους, ακόμη και πάνω στο συναίσθημα εκτός από τη λογική, των υπηκόων τους, μία πραγματικότητα που όμως είναι ανιστορήσιμη, λόγω της αυξανόμενης συνεχώς γελοιοτήτάς τους, στο βαθμό του ανταγωνισμού της θεαματικότητας και άρα ευκολότερης κατάδειξης του ρόλου τους.

Όταν, αναφορικά με τους σεισμούς, ανάγνωση σε κυρίαρχο θέμα τη σωτηρία (ευχάριστη ούτως ή άλλως) ενός παιδιού, θάβοντας για μια

άλλη φορά, ή υποβαθμίζοντας (στη θεματολογία), τους 26 νεκρούς και τους ουσιαστικούς λόγους θανάτου τους, τότε συνειδητά μεταβάλλουν το συναίσθημα της δικαίας οργής σε συναίσθημα συγκρατημένης χαράς, συγκατάβασης και ανοχής.

Όταν καταναλώνουν σελίδες ή χρόνο τηλεθέασης για να εξυμνήσουν τους πυροσβέστες και την ΕΜΑΚ, για την «υπεράνθρωπη» προσπάθεια διάσωσης επιζώντων και ανεύρεσης νεκρών, υποβαθμίζοντας την πρώτη και άμεση αντίδραση των πολιτών, που πραγματικά με κίνδυνο της ζωής τους, χωρίς κανένα μέσο ασφάλειας, χωρίς οργάνωση, παρά μόνο με την αυθόρμητη έμπρακτη αλληλεγγύη τους, διέσωσαν δεκάδες τραυματίες, εγκλωβισμένους, τότε συνειδητά δείχνουν την κατεύθυνση του εξεπαγγελματισμού της κοινωνίας, ακόμη και σε πρωτογενείς, ενστικτώδεις λειτουργίες του ανθρώπου που θέλουν να επιβάλουν, στα πλαίσια συμπόρευσης με

τις διεθνείς δυνάμεις κυριαρχίας.

Όταν μία εβδομάδα μετά, συνεχίζουν να μας «ενημερώνουν» ανελλιπώς για τα ποδήλατα του Ανδρέα και του Κωστή, για τις εκδηλώσεις ευχαριστίας των ΕΜΑΚ και για τις δοξολογίες των παπάδων, χωρίς να λένε τίποτα για την εκδίκαση του τσιμέντου, για τις πόλεις-τέρατα, χτισμένες πάνω σε μπαζωμένα ρέματα και σε παραλίες, με τα μισά υλικά, προς οικονομικό όφελος των κυρίαρχων, τότε συνειδητά χειραγωγούν τη σκέψη των πληθυσμών, αποπροσανατολίζοντας την από τις φυσικές της κατευθύνσεις.

Όταν οι άνθρωποι νοιώσουν ότι η

ουσία και ο λόγος ύπαρξης των media, -ο πραγματικός λόγος ύπαρξης τους- φανερώνεται στα κενά των παρουσιάσεων καταστροφών, πολέμων, δυστυχιών, αίματος, (βλ. διαφημίσεις -κέρδος απ' αυτές), τότε θα καταλάβουν σε όλη του τη διάσταση, το παιχνίδι και τους λόγους αυτού που παίζεται εις βάρος τους, και τότε συνειδητά, θα καταστρέψουν όλον αυτόν τον μηχανισμό κέρδους, χειραγωγής, κυριαρχίας, αυτού του νέου συνταίρια της εξουσίας, με έναν σεισμό τώσων ρίχτερ, όσων δεν έχουν καν φανταστεί οι μέτοχοί του.

Α.Γ.

Ένας ακόμα τρόπος αδυνατίσματος της τσέπης μας...

"Σ'ευχαριστώ, ω εταιρία εν αφθονία μου παρέχεις στέγη, τροφή πνευματική..."

... εδώ είναι Ελλάδα

ΔΕΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑΝ ασφαλώς, ούτε οι σεισμοί και οι καταστροφές που αυτοί προκάλεσαν να αφήσουν αδιάφορους τους κερδοσκόπους. Ο λόγος, στην προκειμένη περίπτωση, για τις ασφαλιστικές εταιρίες. Αυτές που φροντίζουν "για εμάς, πριν από εμάς", αυτές που εκμεταλλεύονται και στηρίζονται στο ατύχημα, στον πόνο, ακόμα και στο θάνατό μας.

Η αύξηση των σεισμικών φαινομένων στον ελλαδικό χώρο τον τελευταίο καιρό, έστρεψε το ενδιαφέρον των ασφαλιστικών εταιριών σε ένα παρθένο σχεδόν πεδίο εκμετάλλευσης, αυτό των κατοικιών.

Πέρα από τις ήδη υπάρχουσες (υποχρεωτικές ή εθελούσιες) ασφάλειες ζωής, υγείας, αυτοκινήτων, μοτοσυκλέτας κλπ, η Ένωση Ασφαλιστικών Εταιριών στρέφεται τώρα προς τη διεύρυνση της ασφάλισης κατοικίας, προς την κατεύθυνση των σεισμών. Έχουν σκοπό, δηλαδή, οι εταιρίες αυτές να εκμεταλλευτούν γεγονότα και καταστάσεις, στις οποίες ο μύθος του κράτους-πρόνοιας καταρρέει αφήνοντας ουσιαστικά αβοήθητους και ακάλυπτους τους σεισμοπαθείς (παλιότερα, τους πλημυροπαθείς κ.ο.κ.).

Υπάρχει μάλιστα η σκέψη να είναι η ασφάλιση της κατοικίας από σεισμούς υποχρεωτική, γεγονός που θα αναγκάσει τους πολίτες να βάλουν ακόμα πιο βαθιά το χέρι στην τσέπη. Έτσι, αν η συντήρηση ενός αυτοκινήτου ή μοτοσυκλέτας μπορεί να θεωρείται σήμερα για κάποιους -και είναι πάρα πολλοί αυτοί- οικονομικά ασύμφορη και λόγω των υψηλών υποχρεωτικών ασφαλιστηρίων τους, μπορούμε να φανταστούμε πόσο περισσότερο οικονομικά ασύμφορη θα είναι η συντήρηση ενός σπιτιού με υποχρεωτικά ασφαλιστρα,

Σε πολλές χώρες της Ευρώπης, όπως η Γερμανία, η Αγγλία και η Γαλλία, το ποσοστό των ασφαλισμένων κατοίκων ανέρχεται σε 80-90%. Έτσι, οι εταιρίες (ντόπιες και πολυεθνικές) που υπάρχουν στην Ελλάδα αναρωτιούνται γιατί να μην αυξήσουν την πελατεία τους, ασφαλίζοντας και τις εδώ κατοικίες. Υπάρχουν, όμως, κάποια προβλήματα που τους εμποδίζουν, προς στιγμήν, να επιχειρήσουν κάτι τέτοιο σε συνεργασία με το κράτος.

Ένα πρώτο πρόβλημα αποτελεί η ύπαρξη 500.000 αυθαίρετων κατοικιών που υπάρχουν στην Ελλάδα. Τα αυθαίρετα αυτά μπορούν να χωριστούν, χοντρικά, σε τρεις κατηγορίες: είναι η κατηγορία των προχειροφτιαγμένων αυθαίρετων από ανθρώπους οικονομικά ασθενείς για να 'χουν ένα μέρος να κοιμηθούν, η κατηγορία των επίσης προχειροφτιαγμένων αυθαίρετων που αποτελούν ενοικιαζόμενα και που ανήκουν σε ανθρώπους από τα κατώτερα ή μικρομεσαία κοινωνικά στρώματα και η τρίτη κατηγορία των καλοφτιαγμένων αυθαίρετων που αποτελούν τις κατοικίες ή τα ενοικιαζόμενα των πλούσιων. Αυτό σημαίνει πως σε μία περίπτωση σεισμών, τα προχειροφτιαγμένα αυθαίρετα θα πάθουν πολύ σοβαρότερες ζημιές από όλα τα άλλα οικοδομήματα και αν είναι ασφαλισμένα για αυτόν τον λόγο, η ασφαλιστική εταιρία πιθανότατα θα καλεσθεί να πληρώσει ποσά πολύ μεγαλύτερα από αυτά που εισέπραξε μέσω των ασφαλιστηρίων.

Ένα δεύτερο πρόβλημα είναι πως κανένας ασφαλιστικός φορέας στην Ελλάδα δεν είναι σε θέση να αναλάβει, σήμερα, την κάλυψη εκτεταμένων ζημιών από ισχυρούς σεισμούς, όπως ήταν οι περιπτώσεις των Γρεβενών, της Κοζάνης, της Αιγαίας και της Φωκίδας. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο και κινούμενοι πάντα σε δυτικοευρωπαϊκά πρότυπα, οι ασφαλιστικές εταιρίες του ελλαδικού χώ-

ρου προσανατολίζονται προς τη δημιουργία ενός Ταμείου σε συνεργασία με το κράτος, το οποίο θα διαθέτει ένα τέτοιο κεφάλαιο που να μπορεί και να αυξάνεται με κάποιο τρόπο, αλλά και να καλύπτει μεγάλα ποσά αποζημιώσεων σε περίπτωση σεισμών.

Ο ταξικός χαρακτήρας ενός τέτοιου μέτρου

Στην Ελλάδα, υπάρχουν περίπου 5.000.000 κατοικίες. Από αυτές, μόνο το 8% είναι ασφαλισμένες. Πρόκειται, δηλαδή, για ένα ποσοστό που ανταποκρίνεται πάνω-κάτω στις κατοικίες των μπουρζουάδων, στις ακριβοπλήρυνες και στολισμένες με αντικείμενα αξίας βίλες τους. Στην περίπτωση δημιουργίας μιας ασφάλισης της κατοικίας για περίπτωση σεισμών, το ποσοστό αυτό θα αυξηθεί σημαντικά περιλαμβάνοντας και κατοικίες που διαμένουν άνθρωποι των μικρομεσαίων και κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων. Εάν μια τέτοια ασφάλιση γίνει υποχρεωτική -μα τόσο πολύ επιθυμούν οι ασφαλιστικές να μας συμπερασασθούν αν αύριο γίνουμε σεισμόπληκτοι- το ποσοστό θα γίνει ανάλογο εκείνων που υπάρχουν στη Γερμανία, τη Γαλλία, την Αγγλία κ.λπ. Σε περίπτωση που δε γίνει κάτι τέτοιο -και δε θα γίνει επειδή θα φοβηθούν λαϊκές αντιδράσεις- μια αυξημένη κινδυνολογία και μια καλή διαφήμιση της "νέας προσφοράς" των ασφαλιστικών εταιριών θα πείσει αρκετούς ευκολόπιστους που τους έχουν απομείνει δυο δεκάρες στην τσέπη. Άλλωστε το κεφάλαιο, έχει αποδείξει πως δεν το διέπει κανένας ηθικός ενδοιασμός.

Φ.Α.

Σεισμοί της φύσης, σεισμοί της επιθυμίας

ΖΟΥΜΕ Σ' ΕΝΑ ΚΟΣΜΟ εχθρικό για τη ζωή και την επικοινωνία. Οι σχέσεις των ανθρώπων, τα νοήματα, τα ερωτήματα, έχουν εξοριστεί από τους χώρους που κάποτε κοινωνικοποιούνταν, έχουν αποτραβηχτεί στην απομόνωση της οικίας, στον ιδιωτικό χώρο που κυριαρχεί πάνω στις συλλογικότητες, πάνω στο αίσθημα κοινότητας, πάνω στον κοινό αγώνα. Η ζωή αλλάζει και η ιδιωτευσή -κυρίαρχη αξία μα και κυρίαρχη πρακτική αναδύεται μέσα από την πολυεδομότητα της κυριαρχίας. Έρμη χώρα συναισθημάτων, ανθρώπινου πλούτου, πραγματικής χαράς που εξατμίζεται, καταναλώνεται, εμπορεύσιμη στα χέρια των κυρίαρχων της γης, εξεφτελισμένη από τους εχθρούς της ζωής. Αυτοί που αναμασάνε τους πόθους και τα πάθη των ανθρώπων. Και φτύνουν τη σαπίλα της ανίας, της ψευτοζωής, της εκτελεσμένης δημιουργικότητας.

Τα σπίτια των ανθρώπων είναι το τελευταίο καταφύγιο ασφάλειας. Εκεί που η ιδιωτευσή βρίσκει την πλήρη έκφραση της, την ολοκλήρωσή της, την επιβεβαίωσή της. Ένας μικρόκοσμος όπου απομεινάρια για επικοινωνία, αισθητική και ξεκούραση, ανάπαυλα από το κοινωνικό γίνεσθαι γίνονται όχι έκφραση του προσωπικού πάθους, της ιδιαιτερότητας, του παιχνιδιού, μα ένας φοβισμένος τόπος, μια μητέρα φυγής, στην οποία ο κόσμος του εμπορεύματος και του κράτους έχει διεισδύσει εδώ και καιρό ολοκληρωτικά. Πολλές φορές οι άνθρωποι νιώθουν ότι και το σπίτι τους είναι ένα κομμάτι της συνολικότερης φυλακής, ανακαλύπτουν την έλλειψη ζωής, την αδειοσύνη, το κενό του λευκού θορύβου. Και φεύγουν μακριά. Είτε για άλλα ψέματα, είτε για την αλήθεια της αντίστασης και του αγώνα.

Όταν γκρεμίζονται τα σπίτια των ανθρώπων, καταρρέει και η τελευταία ψευδαίσθηση ασφάλειας. Αυτό που κάνει ακόμα πιο φοβερή και τρομαχτική την καταστροφικότητα των σεισμών είναι ότι χτυπάνε κύρια το καταφύγιο της φυγής, το καταφύγιο της θαλπωρής. Χτυπάει την ίδια την οικειότητα. Έτσι κι αλλιώς το θέαμα του σεισμού (και ό,τι περιστρέφεται γύρω από αυτό) δεν είναι βασισμένο στους 25 νεκρούς για παράδειγμα του Αιγίου (πολύ περισσότεροι εξολοθρεύονται τα Σαββατοκύριακα στους δρόμους). Αλλά σε αίτια βαθύτερα και πιο επικίνδυνα να αναδυθούν στην επιφάνεια είτε ενστικτώδεις, είτε λόγω κριτικής σκέψης. Καλύτερα να απομεινούν όλα στα πλαίσια της διαμεσολάβησης της εικόνας.

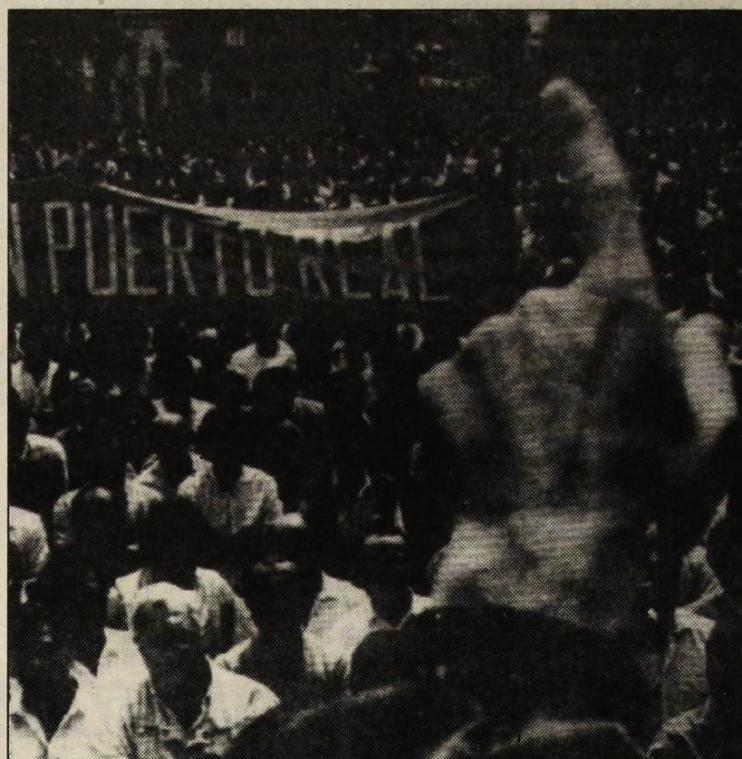
Περιμένουμε και παλεύουμε για τη στιγμή που οι ίδιοι οι άνθρωποι θα καθαρίζουν το περιβάλλον τους σε αρμονία με τη φύση, σε αρμονία με τους άλλους ανθρώπους, ενάντια σε κάθε σεισμό και κάθε σχέδιο ανάπλασης των αφεντικών. Περιμένουμε και παλεύουμε για τη γιορτή της επανάστασης, για τη στιγμή που η καταστροφή των σπιτιών μας θα είναι δική μας επιλογή και η υπόθεση της ζωής θα βρει το δρόμο για την πραγματική ιστορία του ανθρώπινου είδους.

Α.Κ.

Αναρχοσυνδικαλισμός στο Puerto Real

ΟΤΑΝ ΤΟ 1987 η κατ' όνομα σοσιαλιστική κυβέρνηση του PSOE στην Ισπανία ανήγγειλε το πρόγραμμα του "εξορθολογισμού" του λιμανιού του Puerto Real, οι εργάτες κήρυξαν απεργία. Η αναρχοσυνδικαλιστική ομοσπονδία CNT πρωτοστάτησε στην προπαγάνδη και εξάπλωση της δράσης στον πληθυσμό γύρω από το λιμάνι. Τελικά, όχι μόνο ηττήθηκε η κυβέρνηση, αλλά διασφαλίστηκε και μια σειρά βελτιώσεων στους όρους πληρωμής και τις συνθήκες εργασίας.

Αυτό ήταν αποτέλεσμα της αποφασιστικότητας και του εξυπνου χειρισμού όχι μόνο των εργατών, αλλά και όλου του κόσμου. Στις συνεχείς μαζικές συγκεντρώσεις στο λιμάνι και τις γύρω περιοχές συμμετείχαν εργάτες, οι οικογένειές τους, οι γείτονες κι ένα πλήθος υποστηρικτών, ουσιαστικά, δηλαδή, ολόκληρες κοινότητες.

Ο Pepe Gomez, μέλος της CNT Puerto Real/Cadiz μίλησε τον Οκτώβριο του '93 στο Λονδίνο σε εκδήλωση των "εργατικών δικτύων" της αναρχοσυνδικαλιστικής Solidarity Federation (Ομοσπονδίας Αλληλεγγύης) για τον αγώνα των κοινοτήτων του Puerto Real το 1987, ως υπόδειγμα κοινωνικής δράσης. Τα παρακάτω είναι αποσπάσματα της ομιλίας, που εξέδωσαν από κοινού Άγγλοι και Ισπανοί σύντροφοι το Μάρτιο του '95 και μας έδωσαν να το μεταφράσουμε για το «ΑΛΦΑ».

Εξορθολογισμός και αντίσταση

"Θα ήθελα να σας πω για τον εξορθολογισμό των λιμανιών στο Puerto Real και τις δραστηριότητες της CNT. Πρώτ' απ' όλα, ας τοποθετήσουμε τον λεγόμενο εξορθολογισμό στο ιστορικό πλαίσιο της Ισπανίας του '80 και του '90. Ο εξορθολογισμός είναι καπιταλιστική αναγκαιότητα, ανταποκρίνεται, δηλαδή στη συνεχή ανάγκη του καπιταλισμού να αναδιαρθρώνει τον τρόπο παραγωγής. Το κεφάλαιο αλλάζει την πορεία και τις κατευθύνσεις του μέσα στην κοινωνία, έτσι ώστε να αυξάνει το κέρδος συ-

γκεκριμένων επιχειρήσεων. Αυτή η ευελιξία και η ρευστότητα του κεφαλαίου ολοένα και βαθύνει τον εξορθολογισμό των τρόπων παραγωγής, έτσι ώστε να μην υπάρχει πλέον "εναλλακτική" λύση στο πρόβλημα, παρά μόνον επαναστατική.

Γνωρίζουμε ότι ο καπιταλισμός χρειάζεται κάποια ζωτικά εργαλεία, όπως τα κόμματα και τα ρεφορμιστικά συνδικάτα, που έχουν τραφεί από τον ίδιο τον καπιταλισμό, έχουν αναπτύξει την ικανότητα να εξουδερώνουν οποιαδήποτε ανταρσία ή και κριτική από μια εργατική προσέγγιση. Αλλά οι ήττες και γενικά η φύση τόσο των κομμάτων, όσο και των συνδικάτων είναι μάλλον πασιφανείς, ας μιλήσουμε, λοιπόν, για το Puerto Real.

Δύο είναι οι βασικές κληρονομίες του μαρξισμού στο συνδικαλιστικό κίνημα. Από τη μία ο διαχωρισμός του οικονομικού από το πολιτικό και η προώθηση της οργάνωσης οικονομικών συνδικάτων, συνδικάτων που ασχολούνται αποκλειστικά και μόνο με οικονομικά ζητήματα, αφήνοντας τα πολιτικά ζητήματα στο πολιτικό κόμμα. Το δεύτερο μαρξιστικό προίον είναι ολόκληρη η κουλτούρα της διαχείρισης: το πώς οργανώνονται κινητοποιήσεις, το πώς καθοδηγούνται οι άνθρωποι, το πώς ασκείται η εξουσία της συνδικαλιστικής ηγεσίας. Ο αναρχοσυνδικαλισμός επιχειρεί να καταστρέψει αυτόν τον πολιτισμό της εξάρτησης μέσα από τη νέα παιδεία που εισάγει, που προωθεί μια κοινωνική δράση αυτενέργη, από τους ανθρώπους για τους ανθρώπους.

Οι πραγματικές επαναστατικές οργανώσεις δεν είναι απαραίτητα οι πρώτες που "θα πάρουν τα όπλα ενάντια στην εκμετάλλευση", και δεν θα πρέπει να καθοδηγούνται από το αν το κάνουν αυτό ή όχι. Αυτό που μας ενδιαφέρει είναι να χτίσουμε μια οργάνωση όπου οι άνθρωποι μπορούν να συμμετέχουν με ουσιαστικό τρόπο, παίρνοντας οι ίδιοι αποφάσεις για όσα τους αφορούν. Πιστεύουμε πως αυτή η συμμετοχή είναι μια πολύτιμη μορφή άμεσης δράσης, πιο σημαντική και διαρκής από την καταφυγή στον ένοπλο αγώνα.

Για παράδειγμα, δεκαπέντε χρόνια δουλειάς στο Puerto Real, έχουν δημιουργήσει μια οργάνωση που βρίσκεται σε συνεχή διάλογο. Μια οργάνωση που έχει προσφέρει δυνατότητες να λυθούν μια σειρά

από χειροπιαστά κοινωνικά προβλήματα έξω από το κοινοβουλευτικό πεδίο.

Την εποχή των κινητοποιήσεων, καταφέραμε να δημιουργήσουμε μια δομή στερεή που εξασφάλιζε τη λειτουργία μιας διαρκούς συνέλευσης. Οι άνθρωποι που αντιμετώπιζαν το πρόβλημα των απολύσεων πήραν τις αποφάσεις στα χέρια τους.

Κάθε Πέμπτη ανεξαιρέτως, για πολλές εβδομάδες, στα χωριά και τις πόλεις της περιοχής πραγματοποιούνταν γενικές συνελεύσεις κατοίκων, όπου δικαίωμα λόγου και ψήφου είχαν όχι μόνο οι εργάτες των ναυπηγείων, μα και όλοι οι εμπλεκόμενοι: οι σύζυγοί τους, οι γονείς, τα παιδιά, οι παππούδες (Οι γυναίκες οργανώθηκαν ξεχωριστά και ξεκινώντας από 100, φτάσανε τις 500 στις κινητοποιήσεις τους κάθε Τρίτη, όταν οι άντρες εργάτες ήταν στα ναυπηγεία. Δημιουργήθηκαν αυτόνομες επιτροπές γυναικών με 6 ανακλητά μέλη της συντονιστικής ομάδας και με δικτύο αλληλεγγύης σ' ολόκληρη την Ισπανία).

Επρόκειτο, δηλαδή για μια δομή που ήταν πολύ διαφορετική απ' αυτήν των πολιτικών κομμάτων, όπου οι αποφάσεις λαμβάνονταν σε επίπεδο κορυφής και κατόπιν φιλτράρονται και διαχέονται προς τα κάτω. Εμείς κάναμε το αντίστροφο: στο Puerto Real, επιβάλλαμε στην κορυφή αποφάσεις της βάσης.

Προσπαθήσαμε να αποδείξουμε, λοιπόν, ότι ο αναρχοσυνδικαλισμός, ή αν θέλετε επαναστατικός συνδικαλισμός, δεν σημαίνει τίποτε χωρίς τις ελευθεριακές αρχές. Ότι δεν είμαστε απλώς μια οργάνωση που αναλαμβάνει υποθέσεις εργατών στις βιομηχανίες, μα ότι έχουμε ευρύτερους κοινωνικούς και πολιτικούς στόχους. Συνδυάσαμε μια σειρά από κοινωνικά ζητήματα και στρίξαμε αγώνες γύρω από την εκπαίδευση, την υγειονομική περιθαλψή, ζητήματα πολιτιστικά. Εναντιωθήκαμε στην προτεινόμενη κατασκευή ενός γηπέδου γκολφ στην περιοχή, την ιδιωτικοποίηση των νεκροταφείων, τις αυξήσεις των τοπικών φόρων.

Έτσι αναπτύχθηκε ένα τοπικό κίνημα με εσωτερική επικοινωνία, που κατευθύνει τον αγώνα του σε όλα τα πεδία που αναφέραμε. Αποτελείται από δώδεκα οργανώσεις που έχουν δικτύωση μεταξύ τους, συντονίζοντας τις δραστηριότητές τους ομοσπονδικά και αμεσοδημοκρατικά, χωρίς κάποιο κέντρο απο-

φάσεων και με συχνές συναντήσεις όπου συζητούνται από κοινού οι επιμέρους στόχοι.

Άμεση δράση

Η σύγκρουση πυροδοτήθηκε με αφορμή μια απόφαση της κυβέρνησης να κλείσει τελείως τα ναυπηγεία του Puerto Real, όπου ούτως ή άλλως για πέντε, περίπου, χρόνια, οι άνθρωποι είχαν μείνει χωρίς δουλειά. Στα τέλη του 1987, όταν ο βασιλιάς της Ισπανίας ήταν να επισκεφτεί το Puerto Real, η CNT, για να επισημάνει το πρόβλημα των ναυπηγείων, αποφάσισε να μπλοκάρει ένα βασικό στρατηγικό σημείο του κεντρικού δρόμου, που αποτελούσε τη μοναδική διόδο επικοινωνίας του Cadiz με το Puerto Real. Τα οδόφραγματα θα εμποδίσαν, βέβαια το βασιλιά να περάσει.

Κάθε Τρίτη οργανώνονταν ενέργειες σαμποτάζ και κόβονταν π.χ. τα τηλεφώνια σε ολόκληρη την περιοχή. Κάθε Πέμπτη γίνονταν γενικές συνελεύσεις. Πάνω από χίλιοι μπάτσος στάλθηκαν στο Puerto Real για να ελέγξουν την κατάσταση. Μας κατηγορήσαν μάλιστα ότι ένα παιδί πέθανε στο δρόμο για το νοσοκομείο εξαιτίας των οδοφραγμάτων της CNT. Μα δεν ήταν αλήθεια: πάντοτε επιτρέπαμε την διέλευση ασθενοφόρων. Και κανενός άλλου οχήματος, φυσικά.

Κάθε Τρίτη καταλαμβάναμε τα γραφεία των ναυπηγείων από τις 7 το πρωί ως τις 3 το απόγευμα. Ο χώρος των ναυπηγείων είναι τεράστιος, γι' αυτό και έπρεπε να επιλέγουμε κάθε φορά συγκεκριμένα μέρη για να στήσουμε οδοφράγματα. Κατά τη λήξη της κινητοποίησης κάθε Τρίτη απόγευμα, κάποιοι σύντροφοι ανέβαιναν σε δύο πλοία, οπλισμένοι με καταπέλτες και άλλα αντικείμενα, ώστε να προστατέψουν από την αστυνομία τους ανθρώπους κατά την απομάκρυνσή τους από τα ναυπηγεία.

Κάποια στιγμή, όταν τα οδοφράγματα φτάσανε μέχρι τα προάστια, η αστυνομία δεν μπορούσε καν να πλησιάσει. Ο κόσμος έριχνε από τις ταράτσες γλάστρες, ψυγεία, τραπέζια και διάφορα παλιοπράγματα πάνω στα περιπολικά και τις κλούβες. Μπλοκαρίστηκε ακόμη και η σιδηροδρομική γραμμή, καθώς και ένας τηλεγραφικός στύλος.

Δεν χρειάζεται να αναφέρουμε ότι στις συνελεύσεις της Τρίτης, αυτές που γίνονταν στα ναυπηγεία (και όχι σε κεντρικά σημεία των πόλεων ή των χωριών, όπως της Πέμπτης), δεν υπήρχε επίσημη συνδικαλιστική παρουσία, ή έστω άποψη, ούτε για δείγμα.

Μεγάλη βοήθεια προσέφερε, βέβαια, και η υπόλοιπη CNT. Από τη Γαλικία ως τη Βαρκελώνη, πραγματοποιούνταν συνεχώς συνελεύσεις για το ζήτημα των ναυπηγείων του Puerto Real. Απαραίτητη ήταν και η οικονομική υποστήριξη από την υπόλοιπη χώρα. Μα και από το ίδιο

το Puerto Real η αλληλεγγύη των εργατών από άλλα εργοστάσια και συνδικάτα ήταν αμέριστη.

Σημαντικό είναι το εξής γεγονός: Από τους τέσσερις χιλιάδες εργάτες στο ναυπηγείο, οι δύο χιλιάδες ήταν μέλη της UGT (του σοσιαλιστικού συνδικάτου) και των Comisiones Obreras (του κομμουνιστικού συνδικάτου) και παρ' όλη αυτά στις συνελεύσεις των εργατών, οι προτάσεις της CNT διατυπώνονταν απευθείας, χωρίς να λαμβάνουν υπόψη τις προτάσεις των άλλων συνδικάτων. Αυτή ήταν μια τακτική εντελώς αντίθετη με τις συνηθισμένες επίσημες συνδικαλιστικές τακτικές. Στη συγκεκριμένη περίπτωση των ναυπηγείων, οι προτάσεις της CNT γίνονταν αμέσως ομόφωνες δεκτές.

Ύστερα από έξι μήνες διαρκών κινητοποιήσεων, αντί να κλείσουν τα ναυπηγεία, βρέθηκαν επιτελώς δουλειές. Οκτώ πλοία στάλθηκαν στο Puerto Real για να ναυπηγηθούν. Να, λοιπόν, ένα από τα άμεσα αποτελέσματα.

Μια άλλη κατάκτηση ήταν το πακέτο πρόωρης συνταξιοδότησης στα 55, όπου η σύνταξη συνδέθηκε 100% με τους μισθούς των εργατών που συνέχιζαν να δουλεύουν, καθώς επίσης και με οποιαδήποτε μισθολογική αύξηση για τα επόμενα εννέα χρόνια, μέχρι την ηλικία των 64.

Κατακτήσαμε επίσης και την "κυκλική εργασία", όπου, σε περίπτωση που δεν υπάρχουν δουλειές, κάποιοι σύντροφοι δουλεύουν για δύο μήνες, κατά τους οποίους κάποιοι άλλοι δεν δουλεύουν, ύστερα οι πρώτοι δίνουν αντίστοιχα τη θέση τους στους δεύτερους κ.ο.κ. Όλοι όμως πληρώνονται κανονικά. Τα ναυπηγεία λειτουργούν ακόμη. Και η κληρονομιά των αγώνων είναι ακόμη ζωντανή στις αναρχοσυνδικαλιστικές ομάδες των εργατοσυντακτών, τις γυναικείες οργανώσεις και τις ομάδες αυτοδιαχείρισης και τις επιτροπές αλληλεγγύης στην περιοχή.

Σ' όλο το φάσμα της μισθωτής εργασίας, η προσαρμοστική ικανότητα του καπιταλισμού βασίζεται στην απόλυτη έλλειψη ενδιαφέροντος για τους ανθρώπους και τις κοινωνίες που αποδεκατίζονται μπρος στο δόγμα του κέρδους. Ταυτόχρονα και παράλληλα διαδικασία είναι η συνειδησιακή εξουθένωση των ανθρώπων: Σαν αόρατο δίχτυ, παρά σαν ξεκάθαρη ιδεολογική μορφή, ο καπιταλισμός απλώνεται και παρεισφρύνει σε κάθε πρακτική ξεκινώντας την επίθεση μέσα από τις σχέσεις των ανθρώπων. Ο κόσμος αισθάνεται αδύναμος να δράσει αποτελεσματικά ακόμη και για κατακτήσεις ευνόητα εφικτές. Η περίπτωση του Puerto Real έθεσε επιτακτικά τις ιδέες οργάνωσης και δράσης ενός εργατικού κινήματος που δεν θα αγωνίζεται πια μόνο για καλύτερους μισθούς και συνθήκες εργασίας, μα για την ανατροπή ολόκληρου του καπιταλιστικού πλέγματος σχέσεων.

ΔΙΑΚΑΤΑΛΥΨΙΑΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΣΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

ΑΠΟ ΤΙΣ 12 ΩΣ ΤΙΣ 14 ΑΠΡΙΛΙΟΥ '95 πραγματοποιήθηκε στη Ληψία της Γερμανίας ένα διακαταλυψιακό συνέδριο με συμμετοχή από ολόκληρη την ομοσπονδία. Από τό 1989 υπήρχαν στη Ληψία πολλές καταλήψεις σπιτιών από τις οποίες τώρα μόνο μερικές λειτουργούν.

Στη Ληψία εφαρμόζεται από τό 1992 και μετά η λεγόμενη "Ληψιακή γραμμή", η οποία ερμηνεύει πως δεν πρέπει να τολμηθεί η δημιουργία καμιάς καινούργιας κατάληψης. Σχεδόν όλες οι παλιές καταλήψεις έχουν αναγκαστεί να υπογράψουν συμβόλαιο ενοικίου με τον Δήμο ή τους ιδιοκτήτες.

Συναντήσεις σαν αυτή του διακαταλυψιακού συνεδρίου πραγματοποιήθηκαν ελάχιστα τα τελευταία χρόνια. Οι διοργανωτές προγραμματίσαν αυτό το συνέδριο για να μιλήσουν για τις πιθανότητες και τις προοπτικές των καταλήψεων στον πολιτικό αγώνα. Μια σημαντική θεματική ήταν η "στάση υπεράσπισης και ο πολιτισμικός χαρακτήρας των ελεύθερων σπιτιών". Σ' αυτό το σημείο οι συζητήσεις επικεντρώθηκαν κυρίως στην υπεράσπιση σπιτιών μέσα στα νομικά πλαίσια και στις εμπειρίες που προκύπτουν από μία ζωή σε λίγο ή πολύ αυτοκαθοριζόμενες δομές.

Άλλο ένα ζήτημα που συζητήθηκε ήταν η σχέση των ελεύθερων καταληγμένων χώρων ως μέρος του γενικού κοινωνικού αγώνα, μία σχέση η οποία καθιστά απαραίτητη την υπεράσπιση των χώρων αυτών. Παράλληλα συζητήθηκε το θέμα: "πολιτική αυτοοργανομένων ομάδων γειτονιάς".

Τρίτο θέμα ήταν "νομικά όρια και πιθανότητες", ένα θέμα σημαντικό για τις νυν περισσότερες νομιμοποιημένες καταλήψεις. Σ' αυτή την περίπτωση βρίσκονται συνεχώς σε αναμονή πολλά σπιτία τα οποία διαπραγματεύονται τα ενοίκια ή την συνέχιση της κατάληψης με τους ιδιοκτήτες ή τις Κρατικές Αρχές. Γι' αυτό το λόγο ήταν σημαντική η ενημέρωση όσον αφορά τους ειδικούς νόμους και τις ερμηνείες τους.

Στο συνέδριο αυτό γινόντουσαν παράλληλα διαφορετικές συζητήσεις από ομάδες εργασίες, έτσι μια άλλη θεματική ήταν ο σκοπός της ύπαρξης διακαταλυψιακών ομάδων στο συντονισμό των διαδικασιών ή προτεραιοτήτων των καταλήψεων, συγκεντρώνοντας πληροφορίες, ανταλλάσσοντας εμπειρίες και σε περιπτώσεις που αυτό είναι εφικτό υιοθετώντας και κοινή πολιτική γραμμή για τις διαπραγματεύσεις με τους ιδιοκτήτες και την δημοσιοποίηση. Όλες οι συζητήσεις των παραπάνω θεμάτων, ήταν βασικό κομμάτι του συνεδρίου, τα οποία επεξεργάστηκαν διαφορετικές ομάδες εργασίες.

Οι εκδηλώσεις για το κλείσιμο της τρίτης μέρας έγιναν αδύνατο να υπάρξει μια ολική εντύπωση της πορείας των συζητήσεων ή κάποια συμπεράσματα των μεμονωμένων ομάδων. Μέσα στα πλαίσια του βραδινού προγράμματος, διοργανώθηκαν κινηματογραφικές προβολές, εκδηλώσεις αλληλεγγύης, λειτουργία στεκιών και συναυλίες. Την τελευταία ημέρα πραγματοποιήθηκε πορεία κατά την οποία απαιτήθηκε η αποδοχή του δικαιώματος για κατάληψη. Οι εφημερίδες σε σχετικά άρθρα έδωσαν τον αριθμό των 2000 διαδηλωτών, στην πραγματικότητα όμως ήταν περίπου 1000 διαδηλωτές. Παρόλη την έντονη και προκλητική στάση της αστυνομίας (υπήρχαν συνολικά 6000 αστυνομικοί στους δρόμους κατά την διάρκεια του συνεδρίου) δεν σημειώθηκαν έκτροπα.

Θα μπορούσε να πει κανείς, ότι οι προσδοκίες όσον αφορά το περιεχόμενο των συζητήσεων των διοργανωτών, δεν εκπληρώθηκαν. Η ανταλλαγή υλικού και πληροφοριών των ομάδων εργασίας που επεξεργάστηκαν τα θέματα δεν ήταν δυνατό να γίνει ολοκληρωμένα, λόγω έλλειψης χρόνου. Το συνέδριο παράλληλα προσέφερε έναν ανοιχτό χώρο για παραπέρα καινούριες γνωριμιές μεταξύ των καταληγμένων.

Παραμένει η ελπίδα ότι αυτές οι διασυνδέσεις και η επικοινωνία θα συνεχίσουν να υπάρχουν για να είναι δυνατή μια συνεργασία μεταξύ των καταληγμένων σπιτιών.

IWW: Συνδικαλισμός της Άμεσης Δράσης

ΣΤΙΣ 27 ΙΟΥΝΗ 1905 ιδρύεται στο Σικάγο το Παγκόσμιο Συνδικάτο Βιομηχανικών Εργατών (IWW). Ένας εργατικός οργανισμός που σκοπό είχε την οργάνωση των ανειδίκευτων εργαζομένων που ως τότε καλύπτονταν τυπικά από την Αμερικάνικη Ομοσπονδία Εργασίας. Και λέμε τυπικά γιατί η ΑΟΕ αποτελούσε στην ουσία μία ομοσπονδία διαπραγμάτευσης ειδικευμένων εργατών που ήθελαν να κρατήσουν τα προνόμιά τους, αδιαφορώντας για την τεράστια μάζα των υπολοίπων εργαζομένων. Παράλληλα με την οργάνωση των εργαζομένων σκοπός της IWW ήταν η προετοιμασία και η διαπαιδαγώγηση του λαού στο να πάρει και να διατηρήσει τον μηχανισμό παραγωγής προς όφελός του.

Η IWW αντιπροσωπεύει στις ΗΠΑ αυτό που στην Ευρώπη ονομάστηκε συνδικαλισμός της Άμεσης Δράσης. "Ανάμεσα σ' αυτές τις δύο τάξεις (τους εργάτες και τους εργοδότες) πρέπει να διεξαχθεί ένας αγώνας μέχρι που όλοι οι εργάτες να συνγκε-

ντρωθούν τόσο στο πολιτικό όσο και στον εργατικό τομέα, και να καρποθούν αυτά που παράγουν με την εργασία τους μέσω μιας οικονομικής οργάνωσης της εργατικής τάξης χωρίς συνεννοήσεις με κανένα πολιτικό κόμμα." Χάρη στην μαχητικότητα των συνδικαλιστών της η IWW άρχισε να αποκτά τεράστια απήχηση στους καταπονημένους από την δουλειά, κακοπληρωμένους εργάτες των ορυχείων και της γής. Η βιαιότητα και η αμεσότητα των μεθόδων τους και η απλότητα των ιδεών τους έβρισκε γόνιμο έδαφος στο εξαθλιωμένο προλεταριάτο που άρχιζε να υιοθετεί τις ιδέες και τις πρακτικές τους, αρχίζοντας και αυτό να προπαγανδίζει τις αρχές του επαναστατικού συνδικαλισμού.

Από την στιγμή της δημιουργίας της, συγκρούστηκαν μέσα σε αυτή οι αναρχικές και οι μαρξιστικές αντιλήψεις, κύρια πάνω στο μέγεθος της ανάμιξης του πολιτικού και του εργατικού κινήματος, πάνω στα όρια συνεργασίας του εργατικού κι-

νήματος με πολιτικά κόμματα, και τέλος πάνω στο ζήτημα της άμεσης δράσης των εργατών με στόχο την οικιοποίηση και λειτουργία των μέσων παραγωγής προς όφελός τους ή προς την κινητοποίηση με στόχο την κατάκτηση του κράτους με πολιτικά μέσα. Οι συγκρούσεις ανάμεσα στις δύο τάσεις οδήγησε την IWW σε διάσπαση και από αυτήν αποχώρησαν οι Ντανιέλ Ντε Λεόν και Γιούτζιν Ντέπς που αποτελούσαν την κύρια έκφραση των μαρξιστικών αντιλήψεων.

Το αναρχικό στοιχείο είχε κάνει την παρουσία του αισθητή από τις πρώτες μέρες δημιουργίας της IWW όχι τόσο λόγω του αριθμητικού του όγκου, αλλά λόγω κυρίως της συνέπειας και αυταπάτησης που έδειχναν οι εκπρόσωποί του. Ήδη από το 1906 είχε καταφέρει να περάσει μία απόφαση σε σχέση με την κατάργηση της θέσης του προέδρου. "Εφόσον πλησιάζει η μέρα που πρέπει να καταργήσουμε οτιδήποτε αναφέρεται στην εξουσία και

την αντιδραστική πολιτική, η θέση του προέδρου μίας ταξικά συνειδητής οργάνωσης δεν είναι απαραίτητη. Τα μέλη της βάσης πρέπει να χειρίζονται άμεσα τις υποθέσεις της οργάνωσης με μία εκτελεστική επιτροπή βασισμένη σε μία κεντρική επιτροπή." Από το 1908 η IWW "περνάει" στα χέρια των αναρχικών, και χωρίς να είναι μία καθαρά αμιγής αναρχική οργάνωση απαρνείται την πολιτική και αποδέχεται την άμεση δράση. Η ένταση της δράσης αυξανόταν διαρκώς όπως και η επιρροή στους εργαζόμενους. Με την αρχή του Α Παγκόσμιου η IWW ξεκινά μία σειρά από μαχητικές διαδηλώσεις ενάντια στον πόλεμο αρχίζοντας παράλληλα το σαμποτάρισμα της παραγωγής.

Την στιγμή της κορύφωσης της δράσης η εξουσία περνάει στην αντιθέση με όλα τα μέσα. Στις 19 Νοεμβρίου 1915 εκτελείται ο Τζο Χίλλ παρόλο το μεγάλο κύμα συμπαράστασης που δημιουργήθηκε, για μία κλοπή και ένα φόνο που αυ-

τός δεν έκανε. Στην 1 Αυγούστου 1917 δολοφονείται από "αγνώστους" ο ακτιβίστας και ηγετικό στέλεχος της Φράνκ Λίντ. Στις 11 Νοεμβρίου λιτάρεται από ακροδεξιούς ο Ουέστλεϋ Εβερεστ. Καθόλη την διάρκεια του πολέμου χιλιάδες μέλη του συνδικάτου φυλακίστηκαν ή εξορίστηκαν στην έρημο της Αριζόνας. Μετά το τέλος του πολέμου αρκετοί εξορίστηκαν στην ΕΣΣΔ και μεταξύ αυτών και ο Μπάλ Χάιγουντ που αποτελούσε καθόλη την διάρκεια των χρόνων από το 1908 έως το 1917 πόλο συσπειρώσεως των αναρχικών του συνδικάτου.

Παρόλη την ένταση της καταστολής η IWW και το αναρχοσυνδικαλιστικό κίνημα συνέχισε την δράση του καθόλη την δεκαετία του '20 και του '30, αφήνοντας πίσω του σημαντικές εμπειρίες και γνώσεις. Σήμερα η IWW παρόλο που εξακολουθεί να υπάρχει, απέχει πολύ από την αίγλη και την μαζικότητα εκείνης των αρχών του αιώνα.

Η ΑΝΑΡΧΙΑ ΩΣ ΤΟ "ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΑΓΑΘΟΝ"

"Διατί μερικοί τόσον πολύ φοβούνται την αναρχία; Διατί και η Γεν. Εφημερίδα και όλα τα υπουργικά όργανα τόσους εξορκισμούς κάμουν σ' αυτής, και οι πολίτες τους ακούουν και δεν γελούν; Είναι τάχα τόσον μέγα κακόν η αναρχία, ώστε να την τρέμωμεν όλοι και να την εξορκίζωμεν;

Εν πρώτοις, η κυρία σημασία της λέξεως είναι: όταν έν έθνος μείνη χωρίς αρχές, χωρίς υπουργεία δηλονότι, χωρίς αστυνομίαν, χωρίς κλητήρας και χωροφύλακας, χωρίς νομάρχας και επάρχους, χωρίς δημάρχους, εισπράκτορας, στρατιώτας, χωρίς αρχάς εν ενί λόγω.

Αί! και είναι κακή η κατάσταση αυτή; Είναι κακόν να ευρεθούν τα έθνη μίαν ημέρα απαλλαγμένα από όλες τας αρπυλίας αυτές; Συλλογισθήτε πόσα πληρώνουν οι ταλαιπώροι λαοί δια να διατηρούν αυτά τα οποία καλούνται αρχαί. Εις την Ελλάδα π.χ. πληρώνουν 30 εκατομμύρια, χωρίς τα δημοτικά, εάν προσθεύμεν και τα δημοτικά, θα γίνουν 40. Θα ήταν κακόν λοιπόν, αν ήτο ποτέ δυνατόν να ευρεθή τρόπος να μὴν

πληρώνωμεν τα εκατομμύρια τούτα; και προσέτι οι λεγόμενοι νομάρχαι και επάρχαι και αστυνόμοι και κλητήρες και υπουργοί, να είναι απλοί πολίται ως ημείς, να ζώσιν από την εργασίαν των, και να είμεθα αναγκασμένοι να κλίνωμεν ενώπιόν των, να τους χαιρετώμεν μέχρι εδάφους, και να στεκόμεθα δύο ώρας έμπροσθέν των με το καπέλόν εις τας χείρας, και από κάπου κάπου να τρώγωμεν από μίαν στην πλάτην;

Αναρχία θα είπη να μὴν έχωμεν διόλου αρχάς. Αλλ' αν ήτο δυνατόν η κατάσταση αυτή θα ήτο πλέον ουράνιον πράγμα! Εκτός ότι τρέφονταί αι αρχαί αυταί από τους ιδρώτας των πολιτών, και τρέφονταί ταχύτατα καθώς βλέπετε, συλλογισθήτε και πόσα κακά κάμνουν εις την κοινωνίαν. Δεν λέγομεν δια τας ιδέας μας αρχάς, άπαγε της βλασφημίας! οι δικοί μας άρχοντες από αυτού του πρωθυπουργού μέχρι του τελευταίου κλητήρος από του δημάρχου μέχρι του εισπράκτορος, είναι άγιοι και εξαίρετοι άνθρωποι, άμποτε να είχαν όλα τα έθνη τέτοιους υπουργούς και επάρχους και δημάρχους και αστυνόμους!

Αλλ' εννοούμεν εκείνους των άλλων εθνών, της Νεαπόλεως π.χ. προ τίνος καιρού, της Ρώμης σημερον, της Αυστρίας, της Τουρκίας και όπου αλλού υπάρχουν κυβερνήσεις διεστραμμένα. Δεν θα ήτο καλλίτερον εις τα έθνη αυτά να μὴν είχαν διόλου άρχοντας και να μὴ υπέφεραν δε όσα υποφέρουν και υποφέρουσι εξ αυτών;

Αλλά και εις τα κράτη τα οποία έχουσι τας καλλίτερας κυβερνήσεις, εις την Αγγλίαν π.χ. και εις την Ελβετίαν και εις το Βέλγιον και εις τας Ηνωμένας Πολιτείας και εις την Ελλάδα αυτήν, διότι και η Ελλάς πρέπει να είναι υπεραρτιωμένη μεταξύ αυτών, αν ήτον δυνατόν να έλλειπον διόλου αι κυβερνήσεις και οι υπάλληλοί των, και να μὴ μόνον πολίται, ίσοι και όμοιοι και ζώντες όλοι από την εργασίαν των, δεν θα ήτο απειράκις καλλίτερα η κατάσταση αυτή παρά την σημερον; Ουδεμία αμφιβολία. Ουδείς θέλει πείσει τον γαϊδάρη, όσο καλός και αν είναι ο αυθεντικός του και όσον ελαφρότερον σαμάρι και αν τον βάλη, ότι είναι καλλίτερα η κατάσταση του αυτή, παρά εάν δεν έφερε διόλου σα-

μάρι, εάν δεν εφορτώνετο διόλου, αλλά περιφέρετο ελεύθερος και έβοσκεν εις τα δάση και τα όρη.

Και αι κυβερνήσεις λοιπόν, όσον καλαί και εγκρατείς και δίκαιαι και αν είναι, πάντοτε είναι ένα σαμάρι, πάντοτε τρέφονται εκ της εργασίας των άλλων, καθώς ο κύριος της εργασίας του γαϊδάρου. Και ευτυχής και αγία θα ήτο η ημέρα, καθ' ην θα κατορθώναμε να μη έχομεν διόλου ανάγκην κυβερνήσεων και αρχών, αλλά να ζώμεν πάντες εν ομονοία και αδελφότητι, ίσοι όλοι και τρεφόμενοι εκ των χειρών μας.

Η αναρχία λοιπόν, ήτοι η παντελής έλλειψις αρχών, δεν είναι διόλου κακόν, απεναντίας είναι μέγιστον αγαθόν, είναι η κατάσταση εκείνη εις την οποίαν προώρισεν ο θεός τα Έθνη να φθάσουν μίαν ημέραν. Και ευτυχής οι λαοί, όσον φθάσουν προύτερα! Πώς είναι δυνατόν τούτο; Πώς δύναται να φθάσουν αι κοινωνίαι εις το σημείον εκείνο, ώστε να μην έχουν αρχάς; ή να έχουν όσο το δυνατόν ολιγοτέρας και ασθενεστέρας; τούτο θέλομεν αποδείξει εις ξεχωριστόν άρθρον, εάν θα έχομεν την τιμήν να αναπληρώσωμεν επί τινος ημερας τον κύριον του "Φωτός" συντάκτην.

Αλλά διατί τόσον πολύ φοβούνται τινές την αναρχίαν, αφού αυτή δεν είναι διόλου κακόν; Άλλο τι φοβούνται βεβαίως υπό την λέξιν αυτήν οι πολίται. Φοβούνται την λεηλασίαν,

την αρπαγήν, τας αιματηράς συγκρούσεις, την κοινωνικήν αταξίαν εν ενί λόγω, και όχι την αναρχίαν. Δεν είναι αυτό, φίλοι συμπολίται; είμεθα μέσα εις την καρδίαν σας. Εάν ήτο δυνατόν, λέγει έκαστος με τον εαυτόν του, να μη γίνουν διαρπαγαί και συγκρούσεις και φόνοι και αταξίαί, δεν θα δυνατόν εγώ να έχω εξασφαλισμένην την ζωήν, την τιμήν, και την περιουσίαν μου, εις κόρακας ως επήγαιναν όλα τα υπουργεία, δεν θα εδυσσαρεστούμην.

Την διαρπαγήν λοιπόν, τας βιαιοπραγίας και τας αιματηράς συγκρούσεις φοβούνται και αποστρέφονται οι πολίται.

Αλλ' είναι δυνατόν να συνβώσι ταύτα στην Ελλάδα, έστω και εν καιρώ αναρχίας, και αν επί ημερας πολλάς παραταθή αυτή; τούτο θέλωμεν εξετάσει εις το προσεχές φύλλον. Πρέπει να το εξετάσωμεν, διότι υπάρχουν επί του αντικειμένου τούτου φόβοι πολλοί, φόβοι μάταιοι και παράλογοι, οι οποίοι πρέπει να λείψουν, πρέπει να φυγαδευθούν, εάν θέλομεν διόρθωσιν της παρούσης καταστάσεως μας, την οποίαν όλοι συνεστανόμεθα, όλοι ομολογούμεν ότι δεν είναι καλή, ούτε άξια λαού ελεύθερου".

Δημοσ. Παπαθανασίου Αθήνα 1861 (το κείμενο είναι αναδημοσίευση από το "Η σοσιαλιστική σκέψη στην Ελλάδα" Π. Νούτσος)

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ την πρόταση των Θεσσαλονικέων συντρόφων για συγκρότηση δικτύου στήριξης της «ΑΛΦΑ», θα ήθελα να παρατηρήσω τα εξής:

Δύσκολα θα μπορούσε κανείς να διαφωνήσει στην αναγκαιότητα της συλλογικότητας για τη νέα σημαντική εκδοτική προσπάθεια της «Αλφα». Παρόλα αυτά (και κρίνοντας από τον πολύ μικρό αριθμό επιστολών, για το συγκεκριμένο θέμα) ο χώρος και τα άτομα που θα 'πρεπε. Ομολογουμένως είναι πολύ βολικό να τα περιμένουμε όλα από τη συντακτική επιτροπή της εφημερίδας. Πόσο υπεύθυνη και συνεπής όμως είναι αυτή η στάση από ένα

αναρχική θεώρηση και πρακτική. Ένα άνοιγμα ΕΠΙΒΕΒΛΗΜΕΝΟ, στο οποίο ένα εβδομαδιαίο έντυπο θα μπορούσε να συμβάλει ουσιαστικά. Η «ΑΛΦΑ» επομένως πρέπει να στηριχθεί και υλικά αλλά κυρίως με τη συμμετοχή του χώρου σ' όλη τη διαδικασία της έκδοσης και της διάδοσης της εφημερίδας. Αν αποτύχει η προσπάθεια, είναι σίγουρο ότι θα πρέπει να περιμένουμε χρόνια για την εμφάνιση ενός ποιοτικού αναρχικού εντύπου που θα προβάλει όλες τις απόψεις, συμβάλλοντας παράλληλα στη σύνθεση και τη σύγκληση των τάσεων. Αυτό βέβαια δε σημαίνει πως είναι αθεμιτή η επικράτηση κάποιας τάσης αν αυ-

τή επέλθει όμως μέσα από συλλογικές διαδικασίες και χωρίς βέβαια να αγνοείται η οποιαδήποτε άλλη τάση. Προσωπικά πιστεύω στις επιμέρους συγκλίσεις ακόμη και με άλλους πολιτικούς χώρους και μεμονωμένα άτομα (τμήματα εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, ανένταχτους, άμεση δημοκρατία).

Χωρίς να είμαι υπερ-αισιόδοξος πιστεύω ότι οι νέες οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες, όπως αυτές διαμορφώνονται από τη βάρβαρη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς θα ευνοήσουν την ανάπτυξη ενός κινήματος αντίστασης στο οποίο σημαντικό ρόλο θα μπορούσαν να παίξουν οι αντιεξουσιαστές. Είναι θλιβερό η λαϊκή αντίδραση να στρέφεται με την ψήφο της προς τα σταλινικά απολιθώματα της ηγεσίας του ΚΚΕ ή τους ροζ βρυξελλόπληκτους του ΣΥΝ.

Οφείλουμε να προσεγγίσουμε όσο το δυνατό περισσότερο κόσμο. Η προσέγγιση αυτή που είναι βασική προϋπόθεση κάθε κινήματος, δυστυχώς βρίσκει συχνά εμπόδια από τη λογική του απομονωτισμού και του "λίγοι αλλά καλοί".

Συμφωνώ απολύτως με το σύντροφο που στο 11ο φύλλο επισημαίνει εύστοχα το χαώδες οργανωτικό έλλειμμα του χώρου και τη δυστοκία του να ξεφύγει από τα "διαχρονικά τους κλισέ". Στερεότυπα που να μην είναι σήμερα επικαίρα όσο ποτέ, αλλά είναι κενά περιεχομένου αν δεν γίνουν κτήμα πολλών και αν δεν προσαρμοστούν στα νέα δεδομένα. Κλείνοντας θα ήθελα να εκφράσω την επιθυμία μου να συμμετάσχω στο Δίκτυο στήριξης, συμφωνώντας επί της αρχής στις συγκεκριμένες προτάσεις των Θεσσαλονικέων συντρόφων

B.X.
ΑΘΗΝΑ

24 ΙΟΥΝΗ 1894 Εκτέλεση του προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας Σ. Καρνό από τον ιταλό αναρχικό Σάντε Καζέριο.

25 ΙΟΥΝΗ 1903 Γεννιέται ο Τζορτζ Όργουελ

25 ΙΟΥΝΗ 1984 Πεθαίνει ο Μισέλ Φουκό.

26 ΙΟΥΝΗ 1969 Εξέγερση στο Στουγγουλ. Αρχή του ομοφυλόφιλου κινήματος.

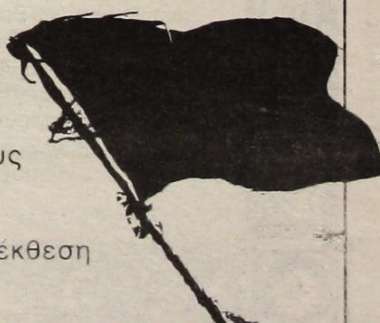
27 ΙΟΥΝΗ 1905 Ιδρύεται το παγκόσμιο συνδικάτο των εργατών βιομηχανιών IWW.

28 ΙΟΥΝΗ 1879 Κυκλοφορεί το πρώτο φύλλο της αναρχικής εφημερίδας «Γαλαξίας» στην Αθήνα.

28 ΙΟΥΝΗ 1914 Αρχή του Πρώτου Παγκόσμιου Πολέμου.

28 ΙΟΥΝΗ 1956 Εξέγερση του λαού στο Πόζναν της Πολωνίας ενάντια στους γραφειοκράτες.

30 ΙΟΥΝΗ 1920 Πρώτη έκθεση Dada στη Γερμανία.

Μικροί θεοί κάθε φορά η αιρία...

ΤΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ καιρό όσοι παρακολουθούν τα δελτία ειδήσεων έρχονται αντιμέτωποι με πλάνα από κεριά, μοντάζ από ταινίες τρόμου όπου τέρατα με κέρατα βγαίνουν μέσα από τάφους και ένα κάρο άλλα.

Πρόκειται για ένα νέο σίριαλ που μπήκε ξαφνικά στη ζωή μας. Πιο ενδιαφέρον απ' τη "Λάμψη" πιο συγκλονιστικό απ' το "Τμήμα θανάτων". Η υπόθεση έχει αίμα, και ως γνωστό τα κοράκια των ΜΜΕ - αλλά ενίοτε και το φιλοθεάμων κοινό - τρέφονται με αίμα. Έτσι μ' αυτήν την ανθρώπινη τραγωδία έρχονται ν' αυξηθούν οι ακροαματικότητες και το image του κάθε δημοσιογραφίσκου, δικηγόρου ή τραγούδα.

Παρ' ολ' αυτά η υπόθεση αυτή έχει όντως ενδιαφέρον από κοινωνική άποψη. Είναι κάτι σαν καρδιογράφημα της ίδιας της κοινωνίας μας.

Ο Διάβολος

ΕΙΛΙΚΑ ο Διάβολος δεν είναι παρά ένας ακόμα θεός. Ένα ακόμα δημιούργημα της ανθρώπινης ανοησίας. Σαν θεός έχει ανάγκη, όπως όλοι οι άλλοι, από πιστούς, εκκλησίες, δόγματα, τελετές και τελικά θυσίες. Η θυσίες δεν είναι τίποτ' άλλο από το επιπλέον της πίστης στη θεότητα (συχνά και τιμωρία απίστων). Σαν τέτοια, η θυσία υπάρχει σ' όλες τις θρησκείες. Αρχικά σαν αυτοθυσία και στέρηση (φαγητό, ύπνο, έρωτα...) και κατόπιν σαν θυσία και προσφορά (τελετές, θυσίες ζώων, ανθρωποθυσίες). Απ' τις θρησκείες των Μάγια ή των Αιγυπτίων (με τις ανθρωποθυσίες τους) μέχρι τις σημερινές ο κύκλος του αίματος συνεχίζεται.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό ίσως όλων των θρησκειών είναι ότι προσδίδουν μια ιδιαίτερη ποιότητα στους μνημένους τους. Αυτό εξωθημένο στα άκρα μετατρέπεται στο γνωστό "πας μη... (χριστιανός, ορθόδοξος, μωαμεθανός...) βάρβαρος". Έτσι η επιβολή πάνω στους αλλόθρησκους ακόμα και η θανάτωσή τους βρίσκει ένα ιδεολογικό υποβάθρο. Όπου ο "θεός" της οποίας θρησκείας το έχει παραλείψει στα "ιερά κείμενα" του, έρχονται να το προσθέσουν οι κατά τόπους εκπρόσωποι του στη γη, από τους κληρικούς μέχρι τους "ελέω θεού μονάρχες". Στις δολοφονίες των σταυροφόρων για την "απελευθέρωση της Ιερουσαλήμ", των Ισλαμιστών για να εξαπλωθεί η πίστη με το σπαθί και τη φωτιά, της Ιερής Εξέτασης για να σώσουν την πίστη όσον αφορά το θρησκευτικό μέρος (το πολιτικό μέρος αυτών κι άλλων τέτοιων ιστοριών που ήταν και το επικρατέστερο είναι μια άλλη ιστορία), η θρησκεία δημιούργησε μια πλήρη κάλυψη, δε δολοφονούσαν, απλά αγωνίζονταν για την υπόθεση του θεού κι αν πέθαιναν πάνω στον "αγώνα" θα αμείβονταν σε μια άλλη ζωή.

Αυτό το παραμύθι για την άλλη ζωή ενισχύει σε μεγάλο βαθμό όλη αυτή την ιστορία με τη θρησκεία. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε που όλες οι χριστιανικές οργανώσεις έχουν σαν κύριο χώρο δράσης τα νοσοκομεία. Εκεί εμπλέκεται η λογική του εμπορίου τύπου: "Θεέ (Αλλάχ, Βούδα κλπ.) χάρισε μου την υγεία μου και 'γω θα...". Σε αντάλλαγμα για κάποια "χάρη" από μέρους του θεού, αυτός αναλαμβάνει να τον ευχαριστήσει δίνοντας κάτι σ' αυτόν ή πιο συχνά στους εκπροσώπους του (ο θεός σαν ρουσφετολόγος).

Τελικά, όλες αυτές οι λογικές δεν υ-

πάρχει κίνδυνος, απλά και μόνο, να μετασχηματιστούν σε εγκληματικές, είναι απ' τη φύση τους εγκληματικές. Από τα θύματα της αρχαιότητας και του μεσαίωνα, στα φαντάσματα του παρελθόντος (τα SS στη ζώνη τους είχαν γραμμένο στη ζώνη τους: "ο θεός είναι μαζί μας") και του παρόντος (οι ιερείς της επίσημης θρησκείας κάθε κράτους ευλογούν τα όπλα των στρατιωτών πριν από κάθε πόλεμο) οι θρησκείες σκοτώνουν άμεσα.

Μ' αυτή τη λογική ο Σατανάς δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένας ακόμα "θεός" ανάμεσα σε αμέτρητους άλλους "θεούς", που μόνο η καταστροφή τους θα φέρει την ευτυχία της ανθρωπότητας.

Όμως παρ' ολ' αυτά ο Σατανάς δεν είναι ένας κοινός θεός, είναι ένας διδυμός θεός, διδυμός με το θεό των χριστιανών. Χωρίς αυτόν δεν υπάρχει ο Διάβολος, αλλά και το αντίστροφο, χωρίς το Σατανά δεν υπάρχει ο Θεός. Είναι απλά δύο θεοί ενός δίπολου, το καλό και το κακό. Οι χριστιανοί πιστεύουν στην ύπαρξη του Εωσφόρου, απλά λατρεύουν το Θεό. Γι' αυτό ο όποιος δρόμος καταστροφής του Σατανά περνάει μέσα απ' την καταστροφή του Θεού.

"Τους Λαϊστρογόνους και τους Κύκλωπες δε θα συναντήσεις αν μέσα σου δεν τους κουβανείς" Καβάφης

ΟΜΩΣ ΤΟ ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΟΥΜΕ το ότι η πίστη στο Σατανά είναι υπεύθυνη για ότι συνέβη είναι μια πολύ αφαιρετική αντίληψη για τα γεγονότα.

Αυτό που τελικά είναι ενδιαφέρον στην υπόθεση δεν είναι ότι τέτοια σκηνικά δεν έχουν ξανασυμβεί ποτέ, αλλά το ότι κάποια παιδιά τελείως κοινά (θα μπορούσαν να είναι αδελφια μας, φίλοι μας κλπ.) φτάνουν ως εκεί.

Τελικά μάλλον ο Σατανισμός υπήρξε μια πρόφαση, μια ιδεολογική κάλυψη και μια ευκαιρία που τους δόθηκε. Καμία "καταστροφική λατρεία" δε θα μπορούσε να αναγκάσει έναν άνθρωπο να κάνει κάτι που δεν υπάρχει ήδη έστω και σε λανθάνουσα μορφή μέσα του. Εκτός απ' αυτή την άκρως "καταστροφική λατρεία" που λέγεται σύγχρονος πολιτισμός.

Το ότι αυτή η υπόθεση αξίζει να μελετηθεί, έχει να κάνει με το ότι η κοινωνικο-παθολογία που "κατέλαβε" και έφερε κάποια άτομα μέχρι τα άκρα, είναι η γενική κοινωνικο-παθολογία που διέπει την κοινωνία μας. Είναι η ίδια που ωθεί άλλα άτομα σε άλλες καταστροφικές και αυτο-καταστροφικές παγίδες όπως ναρκωτικά, φασισμό, πορνεία, παιδική εγκληματικότητα (8χρονοι δολοφόνοι)...

Το όραμα

Ζούμε σε μια κοινωνία χωρίς οράματα. Όλα τα μεγάλα συστήματα αξιών ή έχουν καταρρεύσει ή βρίσκονται σε βαθιά κρίση. Επόμενο είναι να μην υπάρχει στόχος, νόημα στις ζωές των περισσότερων ανθρώπων. Ακόμα και το όραμα της Επανάστασης στην πραγματικότητα, δυστυχώς, κατέρρευσε στις πλατιές μάζες μετά από την κατάρρευση του λεγόμενου υπαρκτού σοσιαλισμού. Η συνέπεια είναι η αναζήτηση της πί-

στης οπουδήποτε απ' τον παγκόσμιο "θεό" του χρήματος μέχρι της σύριγγας. Εξαρτήσεις, χυδαία όνειρα, μικρούς φύρερ, μηδαμινές προσδοκίες, να τι έχει να προσφέρει η κοινωνία σήμερα.

Οι εποχές που το όραμα της επανάστασης συγκλόνιζε τον κόσμο, δυστυχώς, προς το παρόν έχουν παρέρθει.

Έτσι ενώ σ' αυτήν την υπόθεση ο Σατανισμός φαίνεται να παίζει κύριο ρόλο, δεν μπορούμε να ισχυριστούμε ότι οι εμπλεκόμενοι πίστεψαν στον Σατανά, προσπάθησαν ίσως, αλλά δεν πίστεψαν ποτέ.

Η περιπέτεια

Π' ΤΗΝ ΑΛΛΗ χωρίς οράματα δεν υπάρχει και περιπέτεια. Μια ακινησία απλώνεται σαν πανούκλα πάνω στις περισσότερες ανθρώπινες δραστηριότητες, που μηχανοποιημένες σε έσχατο σημείο αδυνατούν να γεμίσουν το σύγχρονο άνθρωπο. Ο κόσμος γύρω "αλλάζει" με αστραπιαίους ρυθμούς κι όμως αν τον προσέξεις καλά στην ουσία του παραμένει ακίνητος. Τίποτα δεν αλλάζει. Η καθημερινή επανάληψη "τελετουργικών" (πια) κινήσεων δεν αφήνει περιθώρια διαφυγής. Και δε μιλάμε για την εργασία μόνο. Ίσα-ίσα είναι ο ίδιος ο "ελεύθερος" χρόνος που καταντάει περισσότερο σκλαβωμένος απ' το "μη-ελεύθερο" της εργασίας. Χωροταξικά, είσαι αναγκασμένος κάθε στιγμή να βρίσκεσαι κάπου και να κάνεις κάτι, είτε στο σχολείο ή στο εργοστάσιο για μάθημα ή δουλειά, στο μπαρ ή στη Disco για ποτό... υποχρεώσεις ή συνήθειες που έχουν γίνει καθήκον. Είσαι αναγκασμένος μόνος σου να περιφέρεσαι την ανία σου.

Το όλο θέμα μπήκε σαν μια περιπέτεια στη ζωή τους, κάτι που επιτέλους έσπαγε τη ρουτίνα, τον επαναλαμβανόμενο καθημερινό θάνατο της συνήθειας.

Σεξ και εξουσία

ΜΙΑ ΑΠ' ΤΙΣ ΠΙΟ σημαντικές ανάγκες του ανθρώπου είναι αυτή για επικοινωνία. Όμως όταν αυτή η ανάγκη καταπιεστεί, διαστρέφεται και εκδηλώνεται με περιέργες μορφές, συνήθως σαν μονόπλευρη "επικοινωνία", σαν διαταγή, δηλαδή γλώσσα της εξουσίας.

Ένα μέρος αυτής της ανάγκης επικοινωνίας είναι και η ανάγκη για έρωτα. Δεν είναι τυχαίο που το θέμα του έρωτα το διαπραγματεύονται όλες οι θρησκείες (αν και διαφορετικά ή κάθε μία). Ούτε το γεγονός ότι εκτός απ' τη θρησκεία ένα κάρο άλλοι θεομοί έχουν βαλθεί να ελέγξουν τη σεξουαλικότητα (οικογένεια, σχολείο, στρατός...).

Κι όμως υποτίθεται ότι η σεξουαλική απελευθέρωση απελευθέρωσε τον έρωτα. Αλλά τελικά το μόνο που κατάφερε είναι να απελευθερώσει το σεξ ως εμπόρευμα. Το σεξ μετατράπηκε στο με-

γαλύτερο εμπορικό προϊόν. Οποιοδήποτε άλλο εμπόρευμα πουλιέται, συνήθως πουλάει και σεξ. Έτσι μια διαφήμιση αυτοκινήτου πχ. είναι αδιανόητη χωρίς κάποια γυναίκα "γαρνιτούρα". Ενώ έχουμε μια τεράστια παραγωγή πορνογραφικών ταινιών (μια οπτική αναπαραγωγή των απωθημένων διαφορών). Τελικά όσο η ανάγκη του ανθρώπου για επαφή μετατρέπεται σε εμπόρευμα δεν υπάρχει ελευθερία. Στο σύγχρονο κόσμο, μέσα από μια σειρά θεσμών-εξουσιών, η ανάγκη για επαφή ακρωτηριάζεται και μετατρέπεται σε ανάγκη για αυτοεπιβεβαίωση, προβολή, δημιουργία image κλπ. καταλήγοντας τελικά να εγκλωβίζει ακόμα περισσότερο αντί να απελευθερώνει.

Δεν είναι τυχαίο ότι τα θύματα φέρεται ότι είχαν κακοποιηθεί σεξουαλικά. Η ανάγκη να εκφραστεί η σεξουαλική επιθυμία (αν και διαστρεβλωμένη σε αγνώριστο βαθμό) έπαιξε σημαντικό ρόλο για κάποιους απ' αυτούς. Απ' την άλλη δημιουργήθηκε μια δομή εξουσίας σ' όλο αυτό το σχήμα, που γέμιζε τη ματαιοδοξία και τις ανασφάλειες κάποιων.

"Και τώρα τι θ' απογίνουμε δίχως βαρβάρους" Καβάφης

ΥΠΗ Η ΥΠΟΘΕΣΗ σε λίγο θα κλείσει ή αν δεν κλείσει, τα φώτα της δημοσιότητας θα στραφούν αλλού μέσα στο σκοτάδι του θάματος. Μια κι αυτή είναι η λειτουργία τους, πρέπει να κινούνται αδιάκοπα από θέαμα σε θέαμα, από εικόνα σε εικόνα, ώστε να τραβάν το βλέμμα. Αν τυχόν και μείνουν ακίνητα έστω και για λίγο θα βλέπαμε πόσο μίζερα και μονότονα είναι ένα-ένα τα θεάματά της. Μόνο η γρήγορη εναλλαγή είναι που δε μας αφήνει να ανακαλύψουμε την αλήθεια και μας υπνωτίζει. Είναι σαν με ένα μικροσκοπικό φακό να φωτίζεις έναν σκελετό κομματάκι-κομματάκι, υπάρχουν ωραία σημεία, υπάρχουν άσχημα σημεία, αλλά η αλήθεια ότι κοιτάξεις τον ίδιο το θάνατο σου διαφεύγει.

Όμως πριν αλλάξουμε κανάλι και περιμένουμε το επόμενο δελτίο για να τραφούμε πάλι απ' το αίμα ας σκεφτούμε λίγο. Το να κλαίμε για τα θύματα χωρίς να πολεμάμε αυτή την κοινωνικο-παθολογία (που σε μεγάλο βαθμό ευθύνεται) είναι από υποκρισία μέχρι συνενοχή.

Κι απ' την άλλη μπορούμε να κάτσουμε ήσυχοι στην πολυθρόνα μας και να απολαύσουμε τους επόμενους φόνους (πόλεμοι, "εργατικά ατυχήματα", αυτοκτονίες κλπ. το αίμα ποτέ δε λείπει, δόξα τον άνθρωπο έχει φροντίσει για μας) και να κατηγορούμε δεξιά και αριστερά τους δολοφόνους. Ούτως ή άλλως κάθε κοινωνία χρειάζεται τους αποδιοπομπαίους τράγους της για να τους φορτώσει τα εγκλήματά της.

Α.Α.

